SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (drugi razširjeni senat)

z dne 12. septembra 2007 *

V zadevi T-25/04,

González y Díez, SA, s sedežem v Villabona-Llaneri, Asturija (Španija), ki ga zastopata J. Díez-Hochleitner in A. Martínez Sánchez, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo je najprej zastopal J. Buendía Sierra, zastopnik, nato C. Urraca Caviedes, zastopnik, skupaj z J. Buendío Sierro, odvetnik,

tožena stranka,

zaradi zahteve za razglasitev ničnosti členov 1, 3 in 4 Odločbe Komisije 2004/340/ES z dne 5. novembra 2003 o odobritvi pomoči za kritje izrednih stroškov podjetju González y Díez, SA (pomoč za leto 2001 in zloraba pomoči za leti 1998 in 2000), ki spreminja Odločbo 2002/827/ESPJ (UL 2004, L 119, str. 26),

* Jezik postopka: španščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (drugi razširjeni senat),

v sestavi J. Pirrung, predsednik, A. W .H. Meij, N. J. Forwood, sodnika, I. Pelikánová, sodnica, in S. Papasavvas, sodnik,

sodna tajnica: K. Andová, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 31. januarja 2007

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 Besedilo člena 5(1) Odločbe Komisije št. 3632/93/ESPJ z dne 28. decembra 1993 o sistemu državnih pomoči Skupnosti za premogovništvo (UL L 329, str. 12) se glasi:

„Pomoč za kritje izrednih stroškov

1. Državna pomoč, odobrena podjetjem, ki opravljajo ali so opravljala dejavnost, povezano s proizvodnjo premoga, da bi ta lahko krila stroške, ki izhajajo iz

racionalizacije in prestrukturiranja premogovništva, a niso povezani s sedanjo proizvodnjo (obveznosti, ki izhajajo iz preteklega poslovanja), se lahko šteje za združljivo s skupnim trgom, če višina izplačanega zneska ne presega teh stroškov. Ta pomoč se lahko uporabi za kritje:

— stroškov, ki so jih povzročila samo podjetja, v katerih poteka ali je bilo opravljeno prestrukturiranje,

— stroškov, nastalih v več podjetjih.

Kategorije stroškov, ki izhajajo iz modernizacije, racionalizacije in prestrukturiranja premogovniške industrije, so določene v Prilogi k tej odločbi.“

2 V Prilogi k Odločbi št. 3632/93, z naslovom „Opredelitev stroškov, navedenih v členu 5(1)“, je določeno:

„I. Stroški, ki so jih povzročila samo podjetja, ki izvajajo ali so izvedla prestrukturiranje in racionalizacijo

Izključno:

[…]

(c) plačevanje pokojnin in nadomestil zunaj zakonsko določenega sistema delavcem, ki izgubijo zaposlitev zaradi prestrukturiranja in racionalizacije, ter delavcem, ki so bili upravičeni do takih izplačil pred prestrukturiranjem;

[…]

(e) preostali stroški, nastali zaradi upravnih, pravnih ali davčnih določb;

(f) dodatna podzemna dela za varnost, ki so posledica prestrukturiranj;

(g) škoda, nastala z rudarjenjem, če so jo povzročila nekdanja delujoča premogokopna območja;

(h) preostali stroški, nastali s prispevki ustanovam, odgovornim za oskrbo z vodo in odstranjevanje odpadne vode;

(i) drugi preostali stroški, nastali zaradi oskrbe z vodo in odstranjevanja odpadne vode;

[…]

(k) izredno notranje razvrednotenje, če je posledica prestrukturiranja proizvodnih enot (brez upoštevanja kakršnega koli ponovnega ovrednotenja, ki je nastalo po 1. januarju 1986 in presega stopnjo inflacije);

(l) stroški, povezani z ohranjanjem dostopa do premogovnih rezerv po koncu rudarjenja.

[…]“

3 Iz člena 12 Odločbe št. 3632/93 izhaja, da je ta začela veljati 1. januarja 1994 in prenehala veljati 23. julija 2002.

4 V členu 7 Uredbe Sveta (ES) št. 1407/2002 z dne 23. julija 2002 o državni pomoči za premogovništvo (UL L 205, str. 1) je določeno:

„Pomoč za kritje izrednih stroškov

1. Državna pomoč, odobrena podjetjem, ki opravljajo ali so opravljala dejavnost, povezano s proizvodnjo premoga, da bi le-ta lahko krila stroške, ki izhajajo iz racionalizacije in prestrukturiranja premogovništva, a niso povezani s sedanjo proizvodnjo (obveznosti, ki izhajajo iz preteklega poslovanja), se lahko šteje za združljivo s

skupnim trgom, če višina izplačanega zneska ne presega teh stroškov. Ta pomoč se lahko uporabi za kritje:

(a) stroškov, ki so jih povzročila samo podjetja, v katerih poteka ali je bilo opravljeno prestrukturiranje, torej stroškov, povezanih s ponovnim oživljanjem okolja na območju nekdanjih premogokopov;

(b) stroškov, nastalih v več podjetjih.

2. Kategorije stroškov, ki izhajajo iz racionalizacije in prestrukturiranja premogovništva, so podrobno določene v Prilogi."

5 V Prilogi k Uredbi št. 1407/2002 z naslovom „Opredelitev stroškov, navedenih v členu 7" je med drugim določeno:

„1. Nastali stroški in vnaprej vračunani stroški v podjetjih, ki izvajajo ali so izvedla prestrukturiranje in racionalizacijo

Izključno:

[…]

(c) plačevanje pokojnin in nadomestil zunaj zakonsko določenega sistema delavcem, ki izgubijo zaposlitev zaradi prestrukturiranja in racionalizacije, ter delavcem, ki so bili upravičeni do takih izplačil pred prestrukturiranjem;

[…]

(f) preostali stroški, nastali zaradi upravnih, pravnih ali davčnih določb;

(g) dodatna podzemna dela za varnost, ki so posledica zapiranja proizvodnih enot;

(h) škoda, nastala z rudarjenjem, če so jo proizvodne enote, predvidene za zaprtje, povzročile zaradi prestrukturiranja;

(i) stroški, povezani s ponovnim oživljanjem nekdanjih premogokopnih mest, zlasti:

— preostali stroški, nastali s prispevki ustanovam, odgovornim za oskrbo z vodo in odstranjevanje odpadne vode,

— drugi preostali stroški, nastali zaradi oskrbe z vodo in odstranjevanja odpadne vode;

[…]

(k) izredno notranje razvrednotenje, če je posledica zapiranja proizvodnih enot (brez upoštevanja kakršnega koli ponovnega ovrednotenja, ki je nastalo po 1. januarju 1994 in presega stopnjo inflacije).

[…]“

6 V členu 14(1), drugi pododstavek, Uredbe št. 1407/2002 je določeno, da se ta uporablja od 24. julija 2002.

7 Obvestilo Komisije 2002/C 152/03 o določenih vidikih obravnavanja zadev na področju konkurence, ki izhajajo iz prenehanja veljavnosti Pogodbe ESPJ (UL 2002, C 152, str. 5), določa ukrepe, ki jih bo Komisija sprejela ob prenehanju veljavnosti Pogodbe ESPJ, zlasti pri obravnavanju zadev, ki se nanašajo na državno pomoč za premogovništvo.

Dejansko stanje

8 Tožeča stranka je rudarsko podjetje, ki ima premogovnike na območju Asturije. Obsega dnevni kop, ki je odprt v sektorju „Buseiro“, in dva podzemna obrata v sektorju „Sorriba“, eden se nahaja v podsektorju „La Prohida“ in drugi v podsektorju „Tres Hermanos“.

9 Komisija je z Odločbo 98/637/ESPJ z dne 3. junija 1998 (UL L 303, str. 57) in z Odločbo 2001/162/ESPJ z dne 13. decembra 2000 (UL 2001, L 58, str. 24), v katerih je odločila o dodelitvi pomoči Španije za premogovništvo za leti 1998 in 2000, med drugim Kraljevini Španiji dovolila dodelitev pomoči za kritje izrednih stroškov na podlagi člena 5 Odločbe št. 3632/93, namenjene kritju tehničnih stroškov zaprtja sedežev premogovništva, ki izhajajo iz ukrepov modernizacije, prestrukturiranja in zmanjšanja dejavnosti španskega premogovništva.

10 Španski organi so za leti 1998 in 2000 tožeči stranki plačali znesek v višini 651.908.560 španskih pezet (ESP) (kar je 3.918.049,35 eura) in znesek v višini 463.592.384 ESP (kar je 2.786.246,34 eura), ki sta bila namenjena kritju tehničnih stroškov zmanjšanja letne proizvodne sposobnosti v višini 48.000 ton v letu 1998 in 38.000 ton v letu 2000. To zmanjšanje proizvodne sposobnosti bi se moralo v letu 1998 zgoditi v vseh dnevnih kopih Buseire in v letu 2000 v podzemnem rudniku Sorribe (podsektor La Prohida) v višini 26.000 ton, v dnevnem kopu Buseira pa v višini 12.000 ton.

11 Družba Mina la Camocha je 23. julija 1998 prejela 100 % kapitala tožeče stranke. Komisija se je potem, ko so se junija 1999 v tiskanih medijih pojavile informacije, ki so dale misliti, da pomoči, ki jih je tožeča stranka prejela v letu 1998, presegajo stroške predvidenega zmanjšanja sposobnosti, ker so bili priznani kot dohodek od poslovanja in so bile izplačane matični družbi, odločila preučiti odobritev pomoči za kritje izrednih stroškov tožeči stranki in je od Kraljevine Španije v dopisu z dne 25. oktobra 1999 zahtevala predložitev informacij v zvezi s tem. Komisija je v nadaljnjih dopisih zahteve za informacijo razširila na pomoči za leti 2000 in 2001. Španski organi so zahtevane informacije posredovali v okviru izmenjave dopisov, ki je trajala do aprila 2002.

12 Kraljevina Španija je v dopisu z dne 21. novembra 2000, dopolnjenem z dopisi z dne 19. in 21. marca 2001, Komisijo obvestila o pomočeh za premogovništvo, ki jih je nameravala dodeliti v letu 2001. Te pomoči so med drugim obsegale znesek v višini 393.971.600 ESP (2.367.817 eurov) za kritje stroškov tožeče stranke, povezanih z zmanjševanjem letne proizvodne sposobnosti v višini 34.000 ton, ki bi se moralo zgoditi v letu 2001 v podsektorju La Prohida.

13 Komisija je z Odločbo 2002/241/ESPJ z dne 11. decembra 2001 o dodelitvi pomoči Španije za premogovništvo za leto 2001 (UL 2002, L 82, str. 11) Kraljevini Španiji dovolila plačilo pomoči, namenjenih kritju tehničnih stroškov za zaprtje rudnikov, ki izhajajo iz ukrepov modernizacije, prestrukturiranja in zmanjšanja španske rudarske dejavnosti, z izjemo, zlasti, pomoči, ki so bile odobrene tožeči stranki, za katere je Komisija razglasila, da bo o njih odločala pozneje. Komisija je želela v zvezi s temi pomočmi predhodno preučiti informacije, ki so ji jih morali sporočiti španski organi v zvezi s pomočmi, ki so jih tožeči stranki odobrili za leti 1998 in 2000.

14 Kraljevina Španija je Komisijo 13. maja 2002 z dopisom obvestila o tem, da je v pričakovanju njene odločbe o tem tožeči stranki za leto 2001 plačala znesek v višini 383.322.896 ESP (2.303.817 eurov), ki je manjši od priglašenega zneska.

15 Komisija je v Odločbi 2002/827/ESPJ z dne 2. julija 2002, v kateri je odločila o pomočeh, ki jih je Španija odobrila podjetju González y Díez, SA za leta 1998, 2000 in 2001 (UL L 296, str. 80), razglasila za nezdružljive s skupnim trgom tiste pomoči, ki so bile tožeči stranki dodeljene za kritje izrednih stroškov prestrukturiranja za leta 1998, 2000 in 2001 v vrednosti 5.113.245,96 eura (850.772.542 ESP). Ta

znesek naj bi ustrezal vsoti pomoči, ki so bile na tej podlagi nakazane za leti 1998 in 2000 v celotnem znesku 2.745.428,96 eura (456.800.943 ESP), in pomoči v znesku 2.367.817 eurov (393.971.600 ESP), ki ga je Komisiji priglasila Kraljevina Španija za leto 2001.

16 Tožeča stranka je 17. septembra 2002 vložila ničnostno tožbo zoper člene 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827. Ta tožba je bila v tajništvu Sodišča prve stopnje registrirana pod dokumentarno številko T-291/02.

17 Komisija je v zvezi s trditvami, ki so bile podane v okviru te tožbe, izrazila dvom glede nekaterih elementov postopka, v katerem je bila sprejeta Odločba 2002/827. Komisija se je zato odločila, da bo začela formalni postopek preiskave v zvezi z razglasitvijo ničnosti členov 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827 in za nadomestitev te z novo odločbo. Komisija je Kraljevino Španijo 19. februarja 2003 z dopisom obvestila o odločitvi, da bo sprožila postopek iz člena 88(2) ES. Poziv k predložitvi stališč na podlagi te določbe je bil objavljen 10. aprila 2003 v *Uradnem listu Evropske unije* (UL C 87, str. 17).

18 Komisija je 5. novembra 2003 sprejela Odločbo 2004/340/ES o odobritvi državne pomoči podjetju Gonzáles y Díez, SA za kritje izrednih stroškov (pomoč za leto 2001 in zloraba pomoči za leti 1998 in 2000), ki spreminja Odločbo 2002/827 (UL 2004, L 119, str. 26) (v nadaljevanju: izpodbijana odločba). Kraljevina Španija je 6. novembra 2003 prejela obvestilo o izpodbijani odločbi pod opravilno številko C (2003) 3910, ki je bila objavljena v *Uradnem listu Evropske unije* z dne 23. aprila 2004.

19 V členu 1 izpodbijane odločbe je določeno, da pomoč v znesku 3.131.726,47 eura, ki jo je Kraljevina Španija odobrila tožeči stranki za kritje izrednih stroškov

prestrukturiranja za leti 1998 in 2000 na podlagi člena 5 Odločbe št. 3632/93, pomeni zlorabo odločb 98/637 in 2001/162 ter ni združljiva s skupnim trgom.

20 V členu 2 izpodbijane odločbe je določeno, da je pomoč v znesku 2.249.759,37 eura (374.328.463 ESP), ki je bila leta 2001 izplačana tožeči stranki za kritje izrednih stroškov zaprtij, ki so se zgodila v obdobju med letoma 1998 in 2001, združljiva s členom 7 Uredbe št. 1407/2002.

21 V členu 3(a) izpodbijane odločbe je določeno, da s členom 7 Uredbe št. 1407/2002 ni združljiva pomoč v višini 602.146,29 eura (100.188.713 ESP), ki je bila v letu 2001 odobrena za vlaganja v rudarsko infrastrukturo zaradi izkoriščanja podsektorja Tres Hermanos. V členu 3(b) izpodbijane odločbe je prav tako določeno, da z isto določbo ni združljiva pomoč v višini 601.012,10 eura (100.000.000 ESP), ki je bila dodeljena v letu 2001 za uvedbo rezerve, namenjene kritju prihodnjih stroškov, povezanih z zaprtjem podsektorja La Prohide in z delnim zaprtjem sektorja Buseiro, ki sta se zgodili v obdobju med letoma 1998 in 2001.

22 V členu 4(1)(a) izpodbijane odločbe je Kraljevini Španiji naloženo, naj od tožeče stranke zahteva povračilo pomoči, ki ji jih je plačala za leti 1998 in 2000, navedenih v členu 1 te odločbe. V členu 4(1)(b) izpodbijane odločbe je tožeči stranki naloženo povračilo zneska v višini 54.057,63 eura (8.994.433 ESP), ki je bil nezakonito plačan pred odobritvijo pomoči Komisije za leto 2001 in ki glede na odobrene pomoči na podlagi člena 2 izpodbijane odločbe pomeni nedovoljeno višjo vrednost, ter, v danem primeru, vsakega drugega zneska, ki je bil nezakonito plačan v istih okoliščinah.

23 V členu 6 izpodbijane odločbe je določen preklic členov 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827.

24 Sodišče prve stopnje je na podlagi predloga o ustavitvi postopka, ki ga je vložila Komisija, s sklepom z dne 2. septembra 2004 v zadevi González y Díez proti Komisiji (neobjavljen v ZOdl.) zaključilo postopek v zadevi T-291/02.

Postopek

25 Tožeča stranka je 22. januarja 2004 v tajništvu Sodišča prve stopnje vložila to tožbo.

26 Sodišče prve stopnje (drugi razširjeni senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca sklenilo odpreti ustni postopek in je v okviru ukrepov procesnega vodstva, določenih v členu 64 Poslovnika Sodišča prve stopnje, na stranki naslovilo pisna vprašanja, na katera sta ti odgovorili v določenem roku.

27 Stranki sta podali ustne vloge in odgovore na vprašanja, ki jih je postavilo Sodišče prve stopnje na obravnavi 31. januarja 2007.

28 Tožeča stranka je na obravnavi predložila dokument, ki vsebuje okvirne predstavitve sektorja Sorribe. Po opredelitvi strank je bil ta dokument vložen v spis s sklepom predsednika drugega razširjenega senata.

29 Komisija je prejela dovoljenje za vložitev, pri tajništvu Sodišča prve stopnje, dokumenta z naslovom „Anexo al informe pericial sobre la ayuda a la reducción de actividad de la empresa Gonzáles y Díez, SA“ (priloga k strokovnemu poročilu o pomoči za zmanjšanje dejavnosti podjetja Gonzáles y Díez, SA) z dne 17. septembra 2002. Tožeči stranki je bila omogočena predložitev pripomb k navedenemu dokumentu, kar je ta storila v za to določenem roku. Po opredelitvi strank je Sodišče prve stopnje sklenilo ta dokument vložiti v spis.

30 Predsednik tretjega senata Sodišča prve stopnje je s sklepom z dne 9. marca 2007 zaključil ustni postopek.

Predlogi strank

31 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— razglasi za nične člene 1, 3 in 4 izpodbijane odločbe;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

32 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— tožbo zavrne kot neutemeljeno;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

33 Tožeča stranka navaja štiri tožbene razloge, in sicer nepristojnost Komisije za sprejetje členov 1, 3 in 4 izpodbijane odločbe, bistveno kršitev postopka v postopku za razglasitev ničnosti členov 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827 in pri sprejetju izpodbijane odločbe, kršitev načela varstva legitimnih pričakovanj in bistveno kršitev postopka ter očitno napako pri presoji.

Prvi tožbeni razlog: nepristojnost Komisije za sprejetje členov 1, 3 in 4 izpodbijane odločbe

Trditve strank

34 Tožeča stranka meni, da Komisiji niti Pogodba ESPJ niti Pogodba ES ne podeljujeta pristojnosti za sprejetje odločbe o začetku postopka za razglasitev ničnosti in za sprejetje izpodbijane odločbe.

35 Tožeča stranka v zvezi s Pogodbo ESPJ meni, da ta ne more biti pravni temelj, potem ko je 23. julija 2002 prenehala veljati (sklepni predlogi generalnega pravobranilca Alberja k sodbi Sodišča z dne 2. oktobra 2003 v združenih zadeviah International Power in drugi proti NALOO, C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P in C-180/01 P, Recueil, str. I-11421, I-11425, točka 48).

36 Tožeča stranka v zvezi s Pogodbo ES trdi, da ta na podlagi njenega člena 305(1) ES Komisiji ne daje pravne podlage za odločanje o pomočeh, dodeljenih za leti 1998, 2000 in 2001.

37 Določbe Pogodbe ES, ki se uporabljajo za proizvode, ki sodijo na področje uporabe Pogodbe ESPJ, se namreč ne morejo uporabljati retroaktivno v položajih, ki so nastali, preden je zadnjenavedena prenehala veljati. Tožeča stranka uveljavlja, da uporaba pravnih določb za položaje, ki so nastali, preden so te določbe začele veljati, ni združljiva z načelom pravne varnosti (sodbi Sodišča z dne 11. julija 1991 v zadevi Crispoltoni, C-368/89, Recueil, str. I-3695, točka 17, in z dne 15. julija 1993 v zadevi GruSa Fleisch, C-34/92, Recueil, str. I-4147, točka 22; sklepni predlogi generalnega pravobranilca Légerja k sodbi Sodišča z dne 7. maja 1997 v zadevi Moksel, C-223/95, Recueil, str. I-2379, I-2381, točke od 40 do 42). V podporo tej trditvi se sklicuje tudi na člen 28 Dunajske konvencije z dne 23. maja 1969 o pogodbenem pravu (*Zbirka pogodb Združenih narodov*, zvezek 788, str. 354), ki potrjuje načelo prepovedi retroaktivne veljavnosti pogodb. Po mnenju tožeče stranke bi države članice, če bi želele, da bi se Pogodba ES na področju premogovništva uporabila v položajih, ki so nastali pred 24. julijem 2002, to izrecno določile.

38 Tako naj Komisija, ki se opira na člen 88(2) ES in na pravila uporabe, ne bi mogla odpraviti ali spremeniti pomoči za premogovništvo, dodeljenih med veljavnostjo Pogodbe ESPJ ali o katerih ni bilo sprejeto stališče, ko je veljala.

39 V členu 14(1) Uredbe št. 1407/2002, v katerem je določena uporaba navedene uredbe od 24. julija 2002, naj bi bila potrjena prepoved retroaktivne veljave Pogodbe ES. Tožeča stranka tudi navaja, da iz vsebine te uredbe izhaja, da je zakonodajalec Skupnosti želel zakonsko urediti le za prihodnost, ker niti ena izmed njegovih določb ne ureja pomoči za premogovništvo, ki so bile dodeljene, preden je ta začela veljati.

40 Tožeča stranka v vsakem primeru opozarja, da načela prepovedi retroaktivne veljavnosti določb, ki omejujejo osebne pravice, ne smejo prezreti niti države članice niti zakonodajalec Skupnosti, saj to načelo potrjujejo ustavni redi držav članic.

41 Tožeča stranka dodaja, da se je Komisija zavedala, da se pravila Pogodbe ES ne uporabljajo za pomoči za premogovništvo iz obdobja pred prenehanjem veljavnosti Pogodbe ESPJ. To naj bi izhajalo iz točke 25 Obvestila 2002/C 152/03 in iz dejstva, da je Komisija v točki 46 tega obvestila navedla, da je menila, da je nujno zaključiti postopke v zvezi z državnimi pomočmi za premogovništvo pred prenehanjem veljavnosti Pogodbe ESPJ.

42 Tožeča stranka poudarja, da ne želi uveljavljati pravne praznine po prenehanju veljavnosti Pogodbe ESPJ. Zatrjuje le, da bi Komisija morala uporabiti pristojnosti, ki jih ima na podlagi Pogodbe ESPJ, za razglasitev ničnosti členov 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827.

43 Tožeča stranka v zvezi s postopkom, ki ga je treba spoštovati zaradi preverjanja izpolnjevanja obveznosti, ki izhajajo iz Pogodbe ESPJ glede pomoči, ki so ji bile dodeljene za leta 1998, 2000 in 2001, navaja, da bi se zanj lahko uporabil člen 226 ES.

44 Tožeča stranka nasprotuje upoštevnosti člena 3 EU v zvezi z vprašanjem pristojnosti Komisije in meni, da je ta določba tuja skupnostnemu sistemu razdelitve pristojnosti. Prav tako nasprotuje upoštevnosti načela, ki ga je navedla Komisija, v skladu s katerim se ob morebitnem neobstoju prehodnih določb uporabi novo pravilo za

prihodnje učinke položaja, ki je nastal med veljavnostjo starejšega pravila. Tožeča stranka namreč poudarja, da le nasprotuje retroaktivni uporabi Pogodbe ES za pretekli položaj, nastal, ko je veljalo razveljavljeno pravilo, in ne za prihodnji položaj. Na koncu tožeča stranka ugovarja temu, da bi bilo mogoče razlikovati med materialnimi in postopkovnimi pravili.

45 Komisija najprej ugotavlja, da je treba vprašanje pristojnosti Komisije za sprejetje izpodbijane odločbe razrešiti glede na enotnost pravnega reda Skupnosti, ki obsega pogodbi ESPJ in ES in je uzakonjen v členu 3 EU. V nadaljevanju navaja, da je Komisija nedvomno pristojna za nadzor nad državnimi pomočmi, saj ji pogodbi ESPJ in ES podeljujeta pristojnost nadzora na tem področju.

46 Komisija trdi, da se ob neobstoju prehodnih določb neposredno uporablja novo pravilo za prihodnje učinke položaja, ki je nastal med veljavnostjo starejšega pravila (sklepni predlogi generalnega pravobranilca Alberja k zgoraj navedeni sodbi International Power in drugi proti NALOO, točka 48). Dejansko naj na področju državnih pomoči ne bi bilo sprejetih prehodnih določb primarnega prava. Komisija dodaja, da se sodna praksa, ki izključuje uporabo določb Pogodbe ES na področju državnih pomoči za položaje, ki so urejeni s Pogodbo ESPJ na podlagi člena 305 ES, nanaša na reševanje sporov med pravili, ki veljajo istočasno, in se ne uporablja za položaje, pri katerih gre za nasledstvo pravil v času.

47 Trdi, da med postopkovnimi in materialnimi pravili obstaja tradicionalno razlikovanje. Za postopkovna pravila velja, da se uporabljajo tista, ki veljajo ob odprtju zadevne stopnje (sodba Sodišča z dne 6. julija 1993 v združenih zadeviah CT Control (Rotterdam) in JCT Benelux proti Komisiji, C-121/91 in C-122/91, Recueil,

str. I-3873, točka 22). Tako je treba ponovno odprtje postopka, katerega predmet so pomoči, odobrene pred prenehanjem veljavnosti Pogodbe ESPJ, opraviti na podlagi člena 88 ES in Uredbe Sveta (ES) 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena [88 ES] (UL L 83, str. 1).

48 Komisija v zvezi z veljavnim materialnim pravom meni, da je treba razločevati med pomočmi za leto 2001 in med pomočmi za leti 1998 in 2000. Izpodbijana odločba bi za pomoči iz leta 2001 morala uporabiti člen 7 Uredbe št. 1407/2002 v skladu s točko 47 Obvestila 2002/C 152/03 in v skladu z voljo zakonodajalca, izraženo v uvodni izjavi 24 Uredbe št. 1407/2002, naj se ta uporabi retroaktivno, ter s sodbo Sodišča z dne 29. januarja 2002 v zadevi Pokrzeptowicz-Meyer (C-162/00, Recueil, str. I-1049, točka 50) in z vlogo *lex generalis*, ki jo člen 305 ES priznava Pogodbi ES glede na Pogodbo ESPJ.

49 Komisija prav tako uveljavlja, da je v vsakem primeru vsebina člena 7 in Priloge k Uredbi št. 1407/2002 enaka vsebini iz člena 5 in prej veljavne Priloge k Odločbi št. 3632/93, razen tega, da nov sistem dovoljuje pomoči za popolno zaprtje proizvodnih enot, medtem ko sistem ESPJ dovoljuje pomoči za delno zaprtje. Komisija vendarle ugotavlja, da naj bi v obravnavanem primeru pomoči za leto 2001 pripeljale do popolnega zaprtja inštalacij podsektorja La Prohida. Ker se tudi v tem primeru uporabljajo ista pravila, naj časovno nasledstvo sistemov, ki izhajata iz ESPJ in ES, tožeči stranki ne bi povzročilo škode.

50 Komisija v zvezi s pomočmi za leti 1998 in 2000 navaja, da v izpodbijani odločbi ni opravljen postopek nove analize na podlagi splošnih pravil Pogodbe ESPJ ali Pogodbe ES, ampak je v njej le preverjeno, ali so bili spoštovani pogoji, določeni v odločbah 98/637 in 2001/162. Zakonitost teh pomoči je torej treba presojati le glede na pogoje, ki so določeni v teh odločbah o odobritvi, ki ostajata v celoti veljavni.

51 Institucija v zvezi s trditvijo tožeče stranke, da bi Komisija morala delovati na podlagi člena 226 ES, meni, da čeprav je priznano, da se Pogodba ES uporablja za zagotovitev spoštovanja pogojev za odobritev pomoči, dodeljenih med veljavnostjo Pogodbe ESPJ, uporaba člena 88 ES, ki je določba, ki se uporablja *ratione materiae*, ne more biti sporna.

52 Komisija na koncu navaja, da bi trditev tožeče stranke v zvezi z nepristojnostjo Komisije pripeljala do upoštevanja, da Komisija ni pristojna niti za razglasitev ničnosti Odločbe 2002/827 in da odločbe, ki je bila sprejeta v skladu s Pogodbo ESPJ, ni mogoče razglasiti za nično po prenehanju veljavnosti te pogodbe, saj ima pristojnost sodišč Skupnosti isti temelj kot pristojnost Komisije.

Presoja Sodišča prve stopnje

53 Pogodbe Skupnosti so uvedle enotni pravni red (glej v tem smislu obvestilo Sodišča 1/91 z dne 14. decembra 1991, Recueil, str. I-6079, točka 21; sodbo Sodišča prve stopnje z dne 27. junija 1991 v zadevi Stahlwerke Peine-Salzgitter proti Komisiji, T-120/89, Recueil, str. II-279, točka 78), v okviru katerega, kot je navedeno tudi v členu 305(1) ES, je Pogodba ESPJ poseben sistem, ki razveljavlja splošna pravila, ki jih je uvedla Pogodba ES.

54 Pogodba ESPJ je na podlagi člena 97 prenehala veljati 23. julija 2002. Posledično se je 24. julija 2002 področje uporabe splošnega sistema, ki izhaja iz Pogodbe ES, razširilo na sektorje, ki so bili sprva urejeni s Pogodbo ESPJ.

55 Čeprav je nasledstvo okvira Pogodbe ES in Pogodbe ESPJ od 24. julija 2002 povzročilo spremembo veljavnih pravnih podlag, postopkov in materialnih pravil, je to nasledstvo del enotnosti in neprekinjenosti pravnega reda Skupnosti in njenih ciljev. Pri tem je treba navesti, da uvedba in ohranjanje sistema svobodne konkurence, v kateri so zagotovljeni običajni pogoji konkurence in ki je zlasti izvor pravil na področju državnih pomoči, pomeni enega izmed bistvenih ciljev Pogodbe ES (glej nazadnje v tem smislu sodbo Sodišča z dne 29. junija 2006 v zadevi SGL Carbon proti Komisiji, C-308/04 P, ZOdl., str. I-5977, točka 31) in Pogodbe ESPJ (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 21. junija 2001 v združenih zadeviah Moccia Irme in drugi proti Komisiji, od C-280/99 P do C-282/99 P, Recueil, str. I-4717, točka 33, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 7. julija 1999 v zadevi British Steel proti Komisiji, T-89/96, Recueil, str. II-2089, točka 106). V tem okviru je, ne glede na to, da se pravila Pogodb ESPJ in ES, ki urejajo red na področju državnih pomoči, nekoliko razlikujejo, treba poudariti, da pomoči, ki so bile dodeljene med veljavnostjo Pogodbe ESPJ, ustrezajo pojmu pomoči v smislu členov 87 ES in 88 ES. Tako zasledovanje cilja neizkrivljene konkurence v sektorjih, ki so sprva sodili k skupnemu trgu železa in jekla, ni bilo prekinjeno zaradi prenehanja veljavnosti Pogodbe ESPJ, ker je ta cilj zasledovan tudi v okviru Pogodbe ES.

56 Neprekinjenost pravnega reda Skupnosti in ciljev, ki urejajo njegovo delovanje, tako zahteva, da Evropska skupnost, ki nasledi Evropsko skupnost za premog in jeklo, za položaje, ki so nastali med veljavnosti Pogodbe ESPJ v okviru njenega postopkovnega okvira, zagotavlja spoštovanje pravic in obveznosti, ki so naložene *in tempore* državam članicam in posameznikom na podlagi Pogodbe ESPJ in pravil, ki so bila sprejeta za njeno uporabo. To se zahteva še toliko bolj, kadar bi izkrivljanje konkurence, ki izhaja iz nespoštovanja pravil na področju državnih pomoči, lahko razširilo učinke na čas po prenehanju veljavnosti Pogodbe ESPJ in v čas veljavnosti Pogodbe ES.

57 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba člen 88(2) ES, v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, razlagati tako, da Komisiji dovoljuje, da po 23. juliju 2002 opravlja nadzor nad združljivostjo državnih pomoči s skupnim trgom, izvršenih na področjih,

za katera se *ratione materiae* in *ratione temporis* uporablja Pogodba ESPJ, in nad uporabo odločb o odobritvi državnih pomoči, ki jih države članice sprejmejo na podlagi Pogodbe ESPJ glede na položaje, ki so nastali, preden je ta prenehala veljati.

58 Poleg tega je treba navesti, da mora v pravnem redu Skupnosti nasledstvo pravil Pogodbe ES na področju, ki ga je sprva urejala Pogodba ESPJ, nastopiti v skladu z načeli, ki urejajo uporabo prava v času. V zvezi s tem iz ustaljene sodne prakse izhaja, da čeprav velja, da se pravila postopka splošno uporabljajo za vse postopke, ki potekajo, ko ta začnejo veljati, to ne velja za materialna pravila. Ta je namreč, zaradi zagotovitve spoštovanja načel pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj, treba razlagati tako, da se uporabijo za položaje, ki so nastali, preden so ta začela veljati, le če iz njihovega besedila, ciljev ali iz splošne sheme jasno izhaja, da jim je treba dodeliti takšen učinek (glej sodbi Sodišča z dne 12. novembra 1981 v združenih zadeviah Salumi, od 212/80 do 217/80, Recueil, str. 2735, točka 9, in z dne 10. februarja 1982 v zadevi Bout, 21/81, Recueil, str. 381, točka 13; sodba Sodišča prve stopnje z dne 19. februarja 1998 v zadevi Eyckeler & Malt proti Komisiji, T-42/96, Recueil, str. II-401, točka 55).

59 S tega stališča glede vprašanja materialnih določb, ki se uporabljajo za pravni položaj, ki je dokončno nastal pred prenehanjem veljavnosti Pogodbe ESPJ, nepretrganost pravnega reda Skupnosti in zahteve v zvezi z načeloma pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj nalagajo, da se materialne določbe, sprejete, ko je veljala Pogodba ESPJ, uporabljajo za dejstva, ki sodijo na področje njihove uporabe *ratione materiae* in *ratione temporis*. Okoliščina, da zaradi prenehanja veljavnosti Pogodbe ESPJ sporni ureditveni okvir med presoje dejanskega stanja ne velja več, ne spreminja te ugotovitve, ker se ta presoja nanaša na pravni položaj, ki je dokončno nastal, ko so veljale materialne določbe, sprejete ob uporabi Pogodbe ESPJ.

60 V obravnavanem primeru je bila izpodbijana odločba sprejeta na podlagi člena 88(2) ES po postopku, ki je bil izveden v skladu z Uredbo št. 659/1999. Določbe v zvezi s pravno podlago postopka, ki je pripeljal do sprejetja izpodbijane odločbe, sodijo k postopkovnim pravilom v smislu zgoraj navedene sodne prakse v točki 58. Ker je bila izpodbijana odločba sprejeta po prenehanju veljavnosti Pogodbe ESPJ, je Komisija pravilno uporabila člen 88(2) ES in postopkovna pravila iz Uredbe št. 659/1999.

61 Glede materialnih pravil in dela, v katerem želi tožeča stranka s trditvami uveljaviti nezakonitost izpodbijane odločbe zaradi domnevno nepravilne uporabe Uredbe št. 1407/2002, je treba najprej ugotoviti, da se izpodbijana odločba nanaša le na pravna stanja, ki so gotovo nastala pred prenehanjem veljavnosti Pogodbe ESPJ, saj so vsa zadevna dejstva nastala pred 23. julijem 2002. Predmet izpodbijane odločbe naj bi bil namreč preizkus morebitne zlorabe pomoči, ki so bile izplačane za leti 1998 in 2000, in združljivosti pomoči, ki so bile v pričakovanju odobritve Komisije plačane v letu 2001, s skupnim trgom.

62 Nadzor nad uporabo državnih pomoči, plačanih za leti 1998 in 2000, bi bilo tako treba opraviti glede na odločbi o odobritvi 98/637 in 2001/162, saj sta ti odločbi pogojevali izvršitev teh pomoči. V delu, v katerem ti odločbi o odobritvi zahtevata ugotovitev pravnega okvira, ki ga je uvedla Odločba št. 3632/93, mora biti uporaba državnih pomoči, odobrenih za leti 1998 in 2000, preučena glede na pravila te odločbe.

63 Tudi združljivost državnih pomoči, ki so bile plačane za leto 2001, je treba preučiti glede na pravila Odločbe št. 3632/93. Čeprav ureditveni okvir, ki ga je ta odločba uvedla, ne velja več od 24. julija 2002 in tako ne more določiti za združljive dodeljene pomoči po tem dnevu, ta okvir vseeno pomeni sistem, ki se je uporabljal ob nastanku zadevnega dejanskega stanja.

64 Sodišče prve stopnje vendarle ugotavlja, da čeprav je Komisija v uvodni izjavi 63(a) izpodbijane odločbe navedla, da je opravila nadzor nad uporabo pomoči za leti 1998 in 2000 glede na pogoje, ki sta jih uvedli odločbi 98/637 in 2001/162, in kot posredno posledico, glede na pravila Odločbe št. 3632/93, naj bi se v uvodni izjavi 74 izpodbijane odločbe institucija odločila za izvedbo postopka analize pomoči, namenjenih kritju izrednih stroškov prestrukturiranja v podsektorju La Prohida na podlagi člena 7 in Priloge k Uredbi št. 1407/2002.

65 Čeprav je Komisija v uvodni izjavi 74 izpodbijane odločbe izrazila namen preučiti pomoči, ki so namenjene kritju stroškov v zvezi z delnim zaprtjem sektorja Buseiro na podlagi Odločbe št. 3632/93, je vseeno v uvodnih izjavah od 81 do 83 in 86 izrecno preučila združljivost nekaterih izmed teh pomoči s skupnim trgom na podlagi Uredbe št. 1407/2002.

66 Še več, Komisija naj bi v uvodni izjavi 63(b) izpodbijane odločbe izrazila, da želi v skladu s točko 47 obvestila 2002/C 152/03 želi združljivost pomoči za leto 2001, ki so bile plačane pred odobritvijo Komisije, s členom 7 Uredbe št. 1407/2002.

67 Vendar je treba navesti, da se v skladu s členom 14(1), drugi pododstavek, Uredbe št. 1407/2002 ta uporablja od 24. julija 2002. Izjema, določena v členu 14(2), ob utemeljeni zahtevi države članice dovoljuje, da za pomoči za kritje stroškov za leto 2002 še naprej veljajo določbe in načela, določena v Odločbi št. 3632/93, razen predpisov o skrajnih rokih in postopkih. Iz člena 14 Uredbe št. 1407/2002 torej jasno izhaja, da se ta uredba uporablja za položaje, ki so nastali najprej 24. julija 2002.

68 Komisija torej v točki 47 Obvestila 2002/C 152/03 ni pravilno navedla, da se za državne pomoči, izvršene pred 23. julijem 2002 brez njene predhodne odobritve, uporabljajo določbe Uredbe št. 1407/2002.

69 Poleg tega je treba zavrniti različne trditve Komisije v podporo tej trditvi. Najprej, v uvodni izjavi 24 Uredbe št. 1407/2002 ni mogoče dovoliti mnenja, da je zakonodajalec želel tej uredbi podeliti retroaktivni učinek (glej točko 58 zgoraj), zaradi česar se te določbe uporabljajo za položaje, ki so nastali pred 24. julijem 2002. Ta uvodna izjava tudi navaja člen 14 Uredbe št. 1407/2002, v katerem je določeno, da se je uredba, ki je začela veljati z objavo v *Uradnem listu Evropskih skupnosti*, torej 2. avgusta 2002, uporabljala že od 24. julija 2002.

70 Komisija se v nadaljevanju ne bi smela opirati na zgoraj navedeno sodbo Pokrzeptowicz-Meyer. Ugotoviti je namreč treba, da načelo, ki je bilo navedeno v točki 50 te sodbe, v skladu s katerim se novo pravilo uporabi takoj za prihodnje učinke položaja, ki je nastal, ko je veljalo starejše pravilo, velja le za položaje, ko je začelo veljati novo pravilo, in ne za položaje, ki, kot je ta v obravnavanem primeru, so dokončno nastali, ko je veljalo starejše pravilo (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Pokrzeptowicz-Meyer, točki 51 in 52).

71 Na koncu izhaja prav iz narave *lex generalis* Pogodbe ES v razmerju s Pogodbo ESPJ, ki jo je potrdil člen 305 ES, da se na podlagi načela *lex specialis derogat legi generali* poseben režim, ki je izšel iz Pogodbe ESPJ in iz pravil, sprejetih za njeno uporabo, uporabi le za položaje, ki so nastali pred 24. julijem 2002.

72 Iz zgoraj navedenega izhaja, da Uredba št. 1407/2002 ni ureditveni okvir, na podlagi katerega bi bilo treba preučiti zlorabo pomoči za leti 1998 in 2000 ali združljivost pomoči, plačanih za leto 2001, s skupnim trgom.

73 Komisija vendarle navaja, da je vsebina člena 7 in Priloge k Uredbi št. 1407/2002 enaka tisti iz člena 5 Priloge k Odločbi št. 3632/93 ter da zaradi uporabe pravil iz Pogodbe ES namesto pravil iz Pogodbe ESPJ tožeči stranki ni nastala škoda.

74 V tem pogledu je treba navesti, da bi v obravnavanem primeru ugotovljena nezakonitost povzročila nezakonitost izpodbijane odločbe in, posledično, njeno ničnost le, če bi taka nezakonitost imela posledice za njeno vsebino. Če bi se namreč ugotovilo, da bi Komisija ob neobstoju nezakonitosti prišla do enakega izida, ker zadevna kršitev v nobenem primeru ne bi vplivala na vsebino izpodbijane odločbe, te ne bi bilo treba razglasiti za nično (v zvezi z vsebino pravne podlage glej sodbe Sodišča z dne 10. decembra 2002 v zadevi British American Tobacco (Investments) in Imperial Tobacco, C-491/01, Recueil, str. I-11453, točka 98; z dne 11. septembra 2003 v zadevi Komisija proti Svetu, C-211/01, Recueil, str. I-8913, točka 52, in z dne 14. decembra 2004 v zadevi Swedish Match, C-210/03, ZOdl., str. I-11893, točka 44; v zvezi z kršenjem procesnih pravic glej tudi sodbi Sodišča z dne 10. julija 1980 v zadevi Distillers proti Komisiji, 30/78, Recueil, str. 2229, točka 26, in z dne 2. oktobra 2003 v zadevi Thyssen Stahl proti Komisiji, C-194/99 P, Recueil, str. I-10821, točka 31, in nazadnje sodbo Sodišča prve stopnje z dne 27. septembra 2006 v zadevi Avebe proti Komisiji, T-314/01, ZOdl., str. II - 3085, točka 67).

75 Ugotoviti je treba, da materialne določbe Uredbe št. 1407/2002, na podlagi katerih sta bili preučeni zloraba in združljivost pomoči, in sicer člen 7(1)(c), (f), (g), (h), (i) in (k) Priloge k tej Uredbi, določajo enaka pravila, kot so tista iz člena 5(1)(c), (e), (f),

(g), (h), (i) in (k) Priloge k Odločbi št. 3632/93. Tako bi Komisija prišla do istih ugotovitev, če bi pravilno uporabila Odločbo št. 3632/93.

76 Poleg tega iz izpodbijane odločbe izhaja tudi, da je Komisija v določenih primerih vendarle pozorno uporabila Odločbo št. 3632/93, saj je preučila, ali določeni stroški sodijo v kategorijo iz odstavka I(l) Priloge k tej odločbi, ki so kategorija stroškov, ki ni bila prevzeta v Prilogi k Uredbi št. 1407/2002.

77 Ker napačna uporaba Uredbe št. 1407/2002 namesto Odločbe št. 3632/93 ni vplivala na smisel in vsebino izpodbijane odločbe, ni mogoče ugotoviti, da bi ta nepravilnost, čeprav obžalovanja vredna, lahko pripeljala do nezakonitosti izpodbijane odločbe.

78 Zaradi vseh zgoraj navedenih razlogov je treba prvi tožbeni razlog nepristojnosti Komisije za sprejetje izpodbijane odločbe na podlagi člena 88(2) ES zavrniti. Ista ugotovitev velja tudi za tisti del prvega tožbenega razloga, v katerem tožeča stranka navaja nezakonitost izpodbijane odločbe zaradi uporabe Uredbe št. 1407/2002.

Drugi tožbeni razlog: bistvena kršitev pravil postopka za preklic členov 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827 in za sprejetje izpodbijane odločbe

Trditve strank

79 Tožeča stranka trdi, da postopek, ki ga je Komisija uporabila za sprejetje izpodbijane odločbe, ni bil ustrezen.

80 V odgovoru na trditve Komisije navaja ugovor nedopustnosti tega tožbenega razloga in uveljavlja, da naj bi bilo mogoče odločbo o začetku postopka preiskave na temelju člena 88(2) ES izpodbijati, če vključuje opredelitev obstoječe ali nove pomoči (sodba Sodišča prve stopnje z dne 15. septembra 1998 v združenih zadeviah BFM in EFIM proti Komisiji, T-126/96 in T-127/96, Recueil, str. II-3437, točke od 39 do 43). Tožeča stranka ni izpodbijala uvrstitve pomoči, preiskanih v tej zadevi z Odločbo 2002/827, in Odločba z dne 19. februarja 2003 o začetku postopka preiskave ni spremenila zadevne uvrstitve. Zato naj ne bi prišlo do vložitve tožbe zoper zadnjenavedeno odločbo.

81 Tožeča stranka dalje uveljavlja, da niti člen 88(2) ES niti Uredba št. 659/1999 ne vsebujeta določb o postopku, ki ga je treba uporabiti za preklic negativne odločbe. Člen 9 Uredbe št. 659/1999 naj bi se uporabil le za preklic pozitivnih odločb, sprejetih v skladu s členom 4(2) ali (3), ali s členom 7(2), (3) ali (4) te uredbe, ki so odločbe, s katerimi Komisija ugotovi bodisi neobstoj bodisi nezdružljivost pomoči s skupnim trgom, s pogoji ali brez njih. Navedeni členi se nanašajo na pomoči, pri katerih gre bodisi za zlorabo bodisi za pomoči, razglašene za nezdružljive s skupnim trgom. Še več, člen 9 Uredbe št. 659/1999 naj bi določal preklic odločbe, če ta temelji na napačnih podatkih, ki so bili pridobljeni med postopkom in so bili odločilen dejavnik za sprejetje te odločbe. Členi 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827 naj ne bi bili preklicani zaradi napačnih podatkov, ampak zaradi nezakonitosti, povzročene zaradi kršitev veljavnih postopkovnih pravil.

82 Tožeča stranka trdi, da bi Komisija, ker Uredba št. 659/1999 ne določa postopka za preklic negativnih nezakonitih odločb, morala po uradni dolžnosti in brez odlaganja izvesti postopek za preklic izpodbijane odločbe. Komisija naj bi, ko je uporabila postopek, ki je določen v členu 9 Uredbe št. 659/1999 za preklic členov 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827, kršila načelo zakonitosti, ker naj bi s tem, da je priznala njihovo nezakonitost, ohranjala te določbe v veljavi do dneva sprejetja izpodbijane odločbe,

ki je 5. november 2003, zaradi česar je tožeča stranka morala nositi stroške in neugodnosti, povezane z izvršilnim postopkom, ki so ga začeli španski organi. Komisija naj bi tudi kršila načelo dobre uprave, ki ga je potrdil člen 41(1) Listine o temeljnih pravicah Evropske unije, v skladu s katero ima vsakdo pravico, da institucije in organi Unije njegove zadeve obravnavajo nepristransko, pravično in v razumnem roku.

83 Tožeča stranka dodaja, da Komisija ne more izpodbijati nezakonitosti Odločbe 2002/827, ker je presodila, da je treba nujno preklicati njene člene 1, 2 in 5.

84 Poleg tega nasprotuje pomembnosti dejstva, da tožba ni usmerjena zoper člen 6 izpodbijane odločbe, ker predmet tožbe ni razglasitev ničnosti preklica, ki je bil opravljen s to določbo, ampak se nanaša na postopek za preklic, ki ga uporablja Komisija.

85 Komisija meni, da je ta tožbeni razlog nedopusten zaradi tega, ker je prepozen. Odločba o začetku postopka z dne 19. februarja 2003 naj bi namreč izključila takojšen preklic členov 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827. Tožeča stranka bi posledično morala vložiti tožbo zoper odločbo o začetku postopka.

86 Komisija poleg tega ugotavlja, da zato, ker tožba ni bila vložena zoper člen 6 izpodbijane odločbe, s katero je bil opravljen preklic členov 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827, ta tožba ne more biti naperjena zoper način izvedbe preklica. Če bi Komisija preklic opravila takoj, bi bila v vsakem primeru zavezana začeti postopek, določen v členu 88(2) ES za preizkus združljivosti zadevnih pomoči. Po mnenju Komisije preklic,

ki ni takojšen, ne vpliva na določbe, ki so predmet te tožbe. Še več, ob domnevi, da člen 9 Uredbe št. 659/1999 ne dovoljuje preklica, ki je bil opravljen v obravnavanem primeru, se taka nezakonitost nanaša le na člen 6 izpodbijane odločbe, ki pa je določba, ki ni predmet te tožbe.

87 Komisija dalje uveljavlja, da se je pri Odločbi 2002/827 izkazalo, da temelji na delno napačnih informacijah, potem ko je tožeča stranka v okviru postopka, ki je pripeljal do sprejetja izpodbijane odločbe, navajala nove informacije, ki se v manjši meri razlikujejo. Meni, da razlogi, ki so pripeljali do sprožitve postopka, kot so dvomi v zvezi s postopkom, ki je pripeljal do sprejetja Odločbe 2002/827, in interes za okrepitev procesnih jamstev, niso izrecno predvideni v členu 9 Uredbe št. 659/1999. Vendar po mnenju Komisije primeri preklica, ki so določeni v tej določbi, niso izčrpni. Splošna načela prava Skupnosti dovoljujejo preklic negativnih odločb, če se pojavijo dvomi v zvezi z zakonitostjo postopka njihovega sprejetja (sodba Sodišča z dne 26. februarja 1987 v zadevi Consorzio Cooperative d'Abruzzo proti Komisiji, 15/85, Recueil, str. 1005, točki 12 in 17).

88 Komisija v zvezi z načinom poteka ponovne preiskave uveljavlja, da bi ponovna preiskava lahko prizadela konkurente tožeče stranke. Način ponovne preiskave položaja naj bi torej bil, po mnenju institucije, skladen z načeloma zakonitosti in dobre uprave.

Presoja Sodišča prve stopnje

– Dopustnost

89 V skladu z ustaljeno sodno prakso akti in odločbe, zoper katere je mogoče vložiti ničnostno tožbo v smislu člena 230 ES, pomenijo ukrepe z zavezujočimi pravnimi

učinki, ker vplivajo na interese tožeče stranke, ko pomembno spremenijo njen pravni položaj (sodba Sodišča z dne 11. novembra 1981 v zadevi IBM proti Komisiji, 60/81, Recueil, str. 2639, točka 9; sodba Sodišča prve stopnje z dne 16. julija 1998 v zadevi Regione Toscana proti Komisiji, T-81/97, Recueil, str. II-2889, točka 21, in sklep Sodišča prve stopnje z dne 2. junija 2003 v zadevi Forum 187 proti Komisiji, T-276/02, Recueil, str. II-2075, točka 39).

90 Akte ali odločbe, sprejete v večstopenjskem postopku, zlasti ob koncu internega postopka, je mogoče izpodbijati le, če gre za ukrepe, ki na koncu tega postopka dokončno določajo stališče organa, in če ne gre za vmesne ukrepe, katerih namen bi bil priprava končne odločbe (zgoraj navedena sodba IBM proti Komisiji, točka 10, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 10. julija 1990 v zadevi Automec proti Komisiji, T-64/89, Recueil, str. II-367, točka 42).

91 V skladu s to sodno prakso končna odločba, ki jo sprejme Komisija zato, da bi zaključila formalni postopek preiskave, določene v členu 88(2) ES, pomeni akt, ki ga je mogoče izpodbijati na podlagi člena 230 ES. Taka odločba ima namreč obvezne pravne učinke, s katerimi bi lahko bili prizadeti interesi zainteresiranih strank, saj se z njo zaključi zadevni postopek in se dokončno odloči o združljivosti preiskanega ukrepa s pravili, ki se uporabljajo za državne pomoči. Zato imajo zainteresirane stranke vedno možnost izpodbijati končno odločbo, s katero se zaključi formalni postopek preiskave, in morajo v tem okviru ponovno izpodbijati različne elemente, na katerih temelji končno sprejeto stališče Komisije (sodba Sodišča prve stopnje z dne 27. novembra 2003 v zadevi Regione Siciliana proti Komisiji, T-190/00, Recueil, str. II-5015, točka 45).

92 Ta možnost ni odvisna od vprašanja, ali odločba o začetku formalnega postopka preiskave ima pravne učinke, ki bi lahko bili predmet ničnostne tožbe. Pravica izpodbijati odločbo o začetku formalnega postopka preiskave ne sme povzročiti zmanjšanja procesnih pravic zainteresiranih strank s tem, da se jim prepreči izpodbijanje končne odločbe in navajanje kršitev v podporo njihovi tožbi na vseh fazah postopka,

ki je pripeljal do te odločbe (zgoraj navedena sodba Regione Siciliana proti Komisiji, točki 46 in 47).

93 Komisija se zato ne more sklicevati na to, da je tožeča stranka drugi tožbeni razlog navedla prepozno.

– Temelj

94 Tožeča stranka v bistvu navaja, da je izpodbijani odločbi mogoče očitati bistveno kršitev postopka. Komisija naj bi zato, ker se postopek, določen v členu 9 Uredbe št. 659/1999, ne bi uporabil, kršila načeli zakonitosti in dobre uprave, ko se je sklicevala na člene 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827 le ob zaključku formalnega postopka preiskave, ki se je začel zaradi sprejetja izpodbijane odločbe, in ne takoj ob sprejetju odločbe o začetku navedenega formalnega postopka.

95 V zvezi s tem je treba navesti, da se v obravnavanem primeru postopek, določen v členu 9 Uredbe št. 659/1999, ni uporabil. Niti odločba o začetku formalnega postopka preiskave niti izpodbijana odločba ne omenjata uporabe postopka, določenega v členu 9 Uredbe št. 659/1999. Iz tega izhaja, da je treba tožbeni razlog, v katerem tožeča stranka uveljavlja Komisijino zmotno uporabo postopka, določenega v členu 9 Uredbe št. 659/1999, zavrniti kot nezadostno podprtega z dokazi.

96 Poleg tega, kot uveljavlja tožeča stranka, naj v tem primeru tega postopka ne bi bilo mogoče uporabiti. Iz člena 9 Uredbe št. 659/1999 namreč izhaja, da se postopek,

ki je določen v tej določbi, uporablja izključno za preklic pozitivnih odločb, ki so sprejete na podlagi člena 4(2) ali (3) ali člena 7(2), (3) ali (4) te uredbe, sprejetih na podlagi netočnih informacij, posredovanih v postopku. V obravnavanem primeru je torej treba člene 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827 preučiti v negativni odločbi, ker je v njih ugotovljena zloraba določenega zneska pomoči, odobrene za leti 1998 in 2000, in nezdružljivost nezakonito plačanih pomoči za leto 2001 s skupnim trgom.

97 Pri tem pa je treba navesti, da upravičenost Komisije do preklica odločbe, s katero je odločila o državni pomoči, v vsakem primeru ni omejena le na položaj iz člena 9 Uredbe št. 659/1999. Ta določba je namreč le poseben izraz splošnega načela prava, v skladu s katerim je dovoljen retroaktivni preklic nezakonitega upravnega akta, ki je ustvaril subjektivne pravice (glej zlasti sodbi Sodišča z dne 12. julija 1957 v združenih zadeviah Algera in drugi proti Splošni skupščini, 7/56, od 3/57 do 7/57, Recueil, str. 81, 116, in z dne 3. marca 1982 v zadevi Alpha Steel proti Komisiji, 14/81, Recueil, str. 749, točka 10; sodba Sodišča prve stopnje z dne 5. decembra 2000 v zadevi Gooch proti Komisiji, T-197/99, RecFP, str. I-A-271 in II-1247, točka 53), zlasti če je bil zadevni upravni akt sprejet na podlagi ponarejenih ali nepopolnih podatkov, ki jih je predložila tožeča stranka (glej sodbo Sodišča z dne 22. marca 1961v združenih zadeviah S.N.U.P.A.T. proti Haute Autorité, 42/59 in 49/59, Recueil, str. 103, 160). Možnost retroaktivnega preklica nezakonitega upravnega akta, ki je ustvaril subjektivne pravice, pa vendarle ni omejena le na to okoliščino, saj je tak preklic mogoče opraviti vedno, kadar institucija ugotovi, da akt ne izpolnjuje pogojev v zvezi s spoštovanjem razumnega roka in varstva legitimnih pričakovanj upravičenca akta, ki se je lahko zanesel na njegovo zakonitost.

98 V obravnavanem primeru je treba ugotoviti, da izhaja iz odločbe o začetku formalnega postopka preiskave, da naj ne bi bil razlog za začetek tega formalnega postopka napaka pri presoji Komisije v Odločbi 2002/827 v zvezi z zlorabo pomoči, odobrenih za leti 1998 in 2000, in združljivostjo pomoči, plačanih za leto 2001, s skupnim trgom, ampak le nekateri dvomi v zvezi z vprašanjem spoštovanja veljavnih postopkovnih pravil.

99 Še več, iz spisa ne izhaja, da naj bi Komisija ob začetku formalnega postopka imela na voljo podatke, ki bi kazali na to, da naj bi bila v členih 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827 opravljena napačna presoja združljivosti zadevnih pomoči.

100 Poleg tega je treba ugotoviti, da neobstoj takojšnjega preklica členov 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827 ni bil tak, da bi kakor koli vplival na vsebino členov 1, 3 in 4 izpodbijane odločbe, ki so predmet te ničnostne tožbe. Tožeča stranka namreč ni dokazala niti navedla, da bi ohranjanje Odločbe 2002/827 v veljavi v formalnem postopku preiskave lahko vplivalo na pravico zainteresiranih strank do podajanja pripomb.

101 V zvezi z okoliščino, ki jo je navedla tožeča stranka (glej zgoraj točko 82), da naj bi ji zaradi netakojšnjega preklica nastali stroški in neugodnosti postopka za izvršitev, ki so ga začeli španski organi, je treba navesti, da je ta v okviru te ničnostne tožbe nepomembna.

102 Tako tudi če se upošteva, kot uveljavlja tožeča stranka, da je Komisija kršila načeli zakonitosti in dobre uprave, ko ni preklicala členov 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827 že ob sprožitvi formalnega postopka preiskave, taka domnevno ugotovljena nepravilnost v vsakem primeru ne bi povzročila nezakonitosti členov 1, 3 in 4 izpodbijane odločbe.

103 Zato je treba drugi tožbeni razlog zavrniti.

Tretji tožbeni razlog: kršitev načela varstva legitimnih pričakovanj in bistvena kršitev postopka

Trditve strank

104 Tretji tožbeni razlog je razdeljen na dva dela, prvi je bil naveden kot primaren, drugi pa kot podreden.

105 Tožeča stranka v okviru prvega dela ugotavlja, da odločba o začetku formalnega postopka preiskave določa, da naj bi bil navedeni postopek ponovno začet zaradi preklica členov 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827 in zaradi nadomestitve te z novo končno odločbo.

106 Izpodbijana odločba naj bi torej razglasila zlorabo in neutemeljenost pomoči v znesku 513.757,49 eura (85.482.054 ESP) za prekomerna izkopavanja severno v sektorju Buseiro, v znesku 508.456,24 eura (84.600.000 ESP) za izvedbo jaškov in drugih prezračevalnih del v sektorju Sorriba. Po mnenju tožeče stranke naj bi bile v Odločbi 2002/827 te pomoči obravnavane kot združljive s skupnim trgom in naj jih zato ne bi urejali njeni členi 1, 2 in 5.

107 Če pozitivno stališče Komisije v zvezi z zgoraj navedenimi pomočmi ni temeljilo na netočnih informacijah, ni bil izpolnjen eden izmed pogojev, določenih v členu 9 Uredbe št. 659/1999. Odločitev sprožiti postopek za preklic naj bi bila utemeljena le z bistvenimi kršitvami postopka v postopku za sprejetje Odločbe 2002/827. Posledično, ker pogoji za uporabo člena 9 Uredbe št. 659/1999 niso izpolnjeni, naj bi Komisija

kršila načelo varstva legitimnih pričakovanj, ker bi tožeča stranka lahko upravičeno menila, da je Odločba 2002/827 končna v delu, ki se nanaša na pomoči, ki niso bile razglašene za nezdružljive s skupnim trgom.

108 Tožeča stranka poudarja, da temelji presoja, ki jo je Komisija opravila v Odločbi 2002/827, na dokumentu v zvezi s cenitvijo opuščenih rudarskih del, ki je pojasnil stroške, nastale zaradi zaprtja dela rudarskih inštalacij, ker naj bi bili ti stroški izrecno sestavljeni iz stroškov, katerim je bil namenjen znesek v višini 1.022.213,33 eura za prekomerno izkopavanje severno v sektorju Buseiro in za izvedbo jaškov in drugih prezračevalnih del v sektorju Sorriba. Še več, iz odločbe o začetku formalnega postopka preiskave zaradi preklica Odločbe 2002/827 naj bi izhajalo, da je Komisija uporabila ta dokument v podporo predhodni analizi pomoči, ki jih je prejela tožeča stranka.

109 Tožeča stranka ugovarja, da se obrazložitev Odločbe 2002/827 ne nanaša na stroške, katerim je bil namenjen znesek v višini 1.022.213,33 eura, in spominja, da je treba obrazložitev akta presojati ne le ob upoštevanju njegove vsebine, ampak tudi glede na njegov smisel in okoliščine zadeve (sodbi Sodišča z dne 22. marca 2001 v zadevi Francija proti Komisiji, C-17/99, Recueil, str. I-2481, točka 36, in z dne 19. septembra 2002 v zadevi Španija proti Komisiji, C-114/00, Recueil, str. I-7657, točka 63).

110 Tožeča stranka v okviru drugega dela tega tožbenega razloga podredno uveljavlja, da je Komisija, če bi Sodišče prve stopnje presodilo, da člen 9 Uredbe št. 659/1999 v obravnavanem primeru dovoljuje preklic Odločbe 2002/827, kršila postopek, ki se uporablja na podlagi člena 6 Uredbe št. 659/1999.

111 Ta določba zahteva, da Komisija pred preklicem pozitivne odločbe sproži formalni postopek preiskave in da v odločbi o začetku tega formalnega postopka predhodno presodi elemente odločbe, ki jo namerava preklicati, ter izrazi dvome glede združljivosti zadevnih pomoči s skupnim trgom. Predmet te zahteve naj bi bilo to, da se zainteresiranim strankam omogoči predložitev pripomb, skladno z načelom, da ni mogoče sprejeti negativne odločbe, ne da bi imele stranke, ki so bile zaradi akta oškodovane, pravico predložiti pripombe v zvezi z dvomi, ki bi jih lahko imela Komisija (sodba Sodišča z dne 14. februarja 1990 v zadevi Francija proti Komisiji, C-301/87, Recueil, str. I-307, točka 29, sklepni predlogi generalnega pravobranilca Alberja k sodbi Sodišča z dne 24. septembra 2002 v združenih zadeviah Falck in Acciaierie di Bolzano proti Komisiji, C-74/00 P in C-75/00 P, Recueil, str. I-7869, I-7876, točke 96 in 99, ter sodba Sodišča prve stopnje z dne 6. marca 2003 v združenih zadeviah Westdeutsche Landesbank Girozentrale in Land Nordrhein-Westfalen proti Komisiji, T-228/99 in T-233/99, Recueil, str. II-435, točki 142 in 147).

112 Formalni postopek preiskave, ki ga je sprožila Komisija, naj bi se ne nanašal na zavzetje stališč v korist podjetju, oblikovanih v Odločbi 2002/827 o razglasitvi določenih pomoči za združljive s skupnim trgom, ampak le na preklic členov 1, 2 in 5 te odločbe. Komisija naj poleg tega ne bi opravila predhodne presoje niti izrazila dvoma o pomočeh, v zvezi s katerimi je bilo sprejeto stališče v Odločbi 2002/827. Nasprotno, po mnenju tožeče stranke naj bi bile pomoči v odločbi o začetku formalnega postopka preiskave, za katere se je v Odločbi 2002/827 štelo, da niso združljive s skupnim trgom, znova obravnavane kot take.

113 Komisija, ko španskih organov in tožeče stranke ni obvestila niti o dvomih, ki jih je imela v zvezi s pomočmi, za katere je v Odločbi 2002/827 menila, da niso združljive s skupnim trgom, niti o njenem morebitnem preklicu, obširnejšem, kot so le členi 1, 2 in 5, Kraljevini Španiji in tožeči stranki ni dovolila predložitve pripomb, ki bi lahko bile glede tega koristne. Zato naj bi bilo glede členov 1, 3 in 4 izpodbijane odločbe mogoče očitati kršitev postopka.

114 Komisije izpodbija utemeljenost tega tožbenega razloga.

Presoja Sodišča prve stopnje

115 Sodišče prve stopnje v zvezi s prvim delom tega tožbenega razloga ugotavlja, da iz uvodne izjave 3 Odločbe 2002/827 izhaja, da je njen namen preučiti morebitno zlorabo pomoči za kritje izrednih stroškov iz člena 5 Odločbe št. 3632/93, plačanih za leti 1998 in 2000 v zneskih v višini 3.918.049,35 eura (651.908.560 ESP) in 2.786.246,34 eura (463.592.384 ESP), ki ju urejata odločbi o odobritvi 98/637 in 2001/162, ter združljivost pomoči za kritje izrednih stroškov iz člena 5 Odločbe št. 3632/93, plačanih za leto 2001 v pričakovanju odločbe Komisije v znesku v višini 2.367.817 eura (393.971.600 ESP), s skupnim trgom.

116 Iz besedila členov 1 in 2 Odločbe 2002/827 v povezavi z uvodno izjavo 3 in uvodnimi izjavami od 19 do 22 te odločbe izhaja, da je Komisija menila, da je šlo pri pomočeh za kritje izrednih stroškov, odobrenih za leti 1998 in 2000, za zlorabo v višini 2.745.428,96 eura (456.800.943 ESP). Komisija je v zvezi s pomočmi za kritje izrednih stroškov, plačanih za leto 2001, menila, da naj njihov skupni znesek v vrednosti 2.367.817 eurov (393.971.600 ESP) ne bi bil združljiv s skupnim trgom.

117 Ugotoviti je treba, da so bile v členih 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827 pomoči razglašene za nezdružljive s skupnim trgom in je bilo v njih Kraljevini Španiji naloženo povračilo vseh pomoči za kritje izrednih stroškov, plačanih za leta 1998, 2000 in 2001, z

izjemo zneska v višini 3.958.866,73 eura (658.700.000 ESP), plačanega za leti 1998 in 2000, glede katerega se v zgoraj navedenih členih ni opredelilo, in ki je zato ostal na področju odločb o odobritvi 98/637 in 2001/162.

118 Po mnenju tožeče stranke sta zneska v višini 513.757,49 eura (85.482.054 ESP) in 508.456,24 eura (84.600.000 ESP), povezana s prekomernim izkopavanjem severno v sektorju Buseiro in izvedbo jaškov in drugih prezračevalnih del v sektorju Sorriba, del zneska v vrednosti 3.958.866,73 eura (658.700.000 ESP), kar ustreza delu pomoči za kritje izrednih stroškov, plačanih za leti 1998 in 2000, ki pa ni bil razglašen za predmet zlorabe.

119 Glede tega je treba v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, navesti, da čeprav Komisija v Odločbi 2002/827 ni trdila, da je bil ta del pomoči za kritje izrednih stroškov, plačanih za leti 1998 in 2000, predmet zlorabe, vendarle ni mogoče upoštevati, *a contrario*, da je presodila, da je bila ta uporabljena v skladu z zahtevami člena 5 Odločbe št. 3632/93. Komisija je glede na podatke, ki so ji bili predloženi v presojo, le menila, da ni bilo zlorabe teh zneskov pomoči. Tako dejstvo, da je bila v Odločbi 2002/827 ugotovljena le zloraba dela pomoči za kritje izrednih stroškov, plačanih za leti 1998 in 2000, tožeči stranki ne daje dodatnih subjektivnih pravic, ki ji niso bile podeljene že s prvo odločbo o odobritvi v zvezi z drugim delom zadevnih pomoči, za katerega ni bila ugotovljena zloraba. Tako kot je že bilo navedeno zgoraj v točki 117, je navedena pomoč ostala na področju uporabe odločb o odobritvi 98/637 in 2001/162 in na tej podlagi zanjo velja domneva o nezlorabi (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 11. maja 2005 v združenih zadeviah Saxonia Edelmetalle in Zemag proti Komisiji, T-111/01 in T-133/01, ZOdl., str. II-1579, točka 86).

120 Poleg tega naj bi bila Komisija v delu, v katerem želi preklicati člene 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827, ki so določbe v zvezi z nezdružljivostjo pomoči za kritje izrednih stroškov, ki so bile plačane za leta 1998, 2000 in 2001, s skupnim trgom, in sprejeti novo odločbo v tem pogledu, pri preučitvi mogoče zlorabe pomoči, plačanih za leti 1998 in 2000, vezana ponovno opraviti to preiskavo na dejanski podlagi, ki je enaka tisti, ki je obstajala ob sprejetju Odločbe 2002/827. Tudi če je bila celota pomoči za kritje izrednih stroškov, plačanih za leto 2001, razglašena za nezdružljivo s skupnim trgom, bi Komisija morala ponovno preiskati te pomoči v celoti. Ker je bila preiskava opravljena v okviru novega formalnega postopka, bi se morala nanašati na vse zneske pomoči, ki so bili predmet prvega preizkusa v okviru postopka, ki je pripeljal do sprejetja Odločbe 2002/827. Kot je bilo navedeno v točki 115 zgoraj, izhaja iz uvodne izjave 3 Odločbe 2002/827, da naj bi bil predmet te odločbe preiskava mogoče zlorabe zneskov v višini 3.918.049,35 eura (651.908.560 ESP) in 2.786.246,34 eura (463.592.384 ESP), plačanih tožeči stranki za leti 1998 in 2000 v okviru člena 5 Odločbe št. 3632/93, in združljivost zneska v višini 2.367.817 eurov (393.971.600 ESP), ki je bil tožeči stranki plačan za leto 2001 v pričakovanju odločbe Komisije, s prav to določbo.

121 Glede na vse navedeno se tožeča stranka ne more opirati na legitimno pričakovanje, ker zneski pomoči, ki niso bili obravnavani kot predmet zlorabe v okviru Odločbe 2002/827, ne sodijo na področje preiskave Komisije v okviru novega formalnega postopka, o začetku katere je bila Kraljevina Španija obveščena 19. februarja 2003 z odločbo.

122 Zaradi teh razlogov, tudi če se upošteva, kot zatrjuje tožeča stranka, da zneska v višini 513.757,49 eura (85.482.054 ESP) in 508.456,24 eura (84.600.000 ESP) za prekomerno izkopavanje severno v sektorju Buseiro in za izvedbo jaškov in drugih prezračevalnih del v sektorju Sorriba nista bila urejena s členi 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827, v nobenem primeru ni mogoče trditi, da je bila izpodbijana odločba sprejeta tako, da je

bil kršeno načelo varstva legitimnih pričakovanj, ker je Komisija v okviru te odločbe menila, da so bili ti zneski pomoči združljivi s skupnim trgom.

123 Prvi del tretjega tožbenega razloga je zato treba zavrniti.

124 V zvezi z njegovim drugim delom glede kršitve postopka, ki se uporablja na podlagi člena 6 Uredbe št. 659/1999, je treba spomniti, da mora v skladu s to določbo odločba o začetku formalnega postopka zainteresiranim strankam omogočiti učinkovito sodelovanje pri formalnem postopku, v katerem bodo imele možnost uveljavljati svoje trditve. V ta namen je dovolj, da so stranke seznanjene z obrazložitvijo, na podlagi katere je Komisija začasno sklenila, da bi zadevni ukrep lahko pomenil pomoč, ki ni združljiva s skupnim trgom (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 30. aprila 2002 v združenih zadeviah Government of Gibraltar proti Komisiji, T-195/01 in T-207/01, Recueil, str. II-2309, točka 138, in z dne 23. oktobra 2002 v združenih zadeviah Diputación Foral de Guipúzcoa in drugi proti Komisiji, T-269/99, T-271/99 in T-272/99, Recueil, str. II-4217, točka 105).

125 Komisija mora namreč pri postopku preiskave državne pomoči upoštevati legitimna pričakovanja, ki so pri strankah lahko nastala zaradi pokazateljev, ki jih vsebuje odločba o začetku postopka preiskave (sodba Sodišča prve stopnje z dne 5. junija 2001 v zadevi ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi proti Komisiji, T-6/99, Recueil, str. II-1523, točka 126), in v nadaljevanju končne odločbe ne sme utemeljiti na neobstoju podatkov, za katere bi zainteresirane stranke glede na pokazatelje lahko presodile, da jih je treba predložiti.

126 Tožeča stranka v obravnavanem primeru trdi, da Komisija v odločbi o začetku formalnega postopka preiskave ni izrazila dvomov v zvezi z združljivostjo zneskov v višini 513.757,49 eura (85.482.054 ESP) in 508.456,24 eura (84.600.000 ESP) za prekomerno izkopavanje v sektorju Buseiro in za izvedbo jaškov ter drugih prezračevalnih del v sektorju Sorriba, s skupnim trgom.

127 Sodišče prve stopnje vendarle ugotavlja, da odločba o začetku formalnega postopka preiskave vsebuje pokazatelje, ki bi zainteresiranim strankam lahko omogočili uveljavljanje njihovih trditev v zvezi z združljivostjo zneskov zadevnih pomoči s skupnim trgom.

128 V zvezi s pomočjo, ki je namenjena kritju zneska v višini 513.757,49 eura (85.482.054 ESP) o prekomernem izkopavanju v sektorju Buseiro, je treba ugotoviti, da je Komisija v točki 5 odločbe o začetku formalnega postopka z naslovom „Zahteva za informacije“ zahtevala posredovanje strokovnega poročila samostojnih rudarjev, ki bi med drugim moralo vsebovati „utemeljitev, ali so bili stroški za premestitev zemlje v dnevni kop, ki je odprt v Buseiru, vpisani za finančno leto kot stroški rudarjenja ali kot investicijski stroški“.

129 Kot je Komisija pravilno poudarila v pisnih odgovorih Sodišču prve stopnje, izhaja iz člena 5 Odločbe št. 3632/93, da do pomoči za kritje izrednih stroškov niso upravičeni stroški, ki niso povezani s tekočo proizvodnjo. To pravilo, s katerim se želi izogniti se temu, da bi isti strošek bil upravičen hkrati do pomoči za proizvodnjo in do pomoči za kritje izrednih stroškov, se uporablja v točki V, četrta alinea, Odločbe 98/637 in v uvodni izjavi 41 Odločbe 2001/162.

130 Tožeča stranka naj zato glede na veljavni ureditveni okvir ne bi mogla prezreti pravila, na katerega je bilo opozorjeno v odločbah o odobritvi 98/637 in 2001/162, da naj bi vpis stroškov za premestitev zemlje v sektor Buseiro in proizvodnih stroškov v računovodske izkaze podjetja pripeljal Komisijo do ugotovitve, da pomoči za kritje izrednih stroškov, namenjene njihovemu kritju, ne izpolnjujejo pogojev, določenih v členu 5 Odločbe št. 3632/93.

131 Sodišče prve stopnje v zvezi s tem ugotavlja, čeprav tožeča stranka navaja, da so stroški v zvezi s premestitvijo zemlje v sektor Buseiro nastali zaradi zaprtja rudniških inštalacij, da to ne nasprotuje dejstvu, da so bili ti stroški deloma kriti s pomočmi za tekoče poslovanje v smislu člena 3 Odločbe št. 3632/93 in da so zato tisti, za katere je bilo prejetih več pomoči.

132 Sodišče prve stopnje glede na vse, kar je bilo zgoraj navedeno, meni, da naj bi zahteva za informacijo Komisije, ki je navedena zgoraj v točki 128, tožeči stranki omogočila uveljavljanje njenih trditev in predložitev podatkov, za katere bi ta ob popolni seznanjenosti z zadevo presodila, da bi bili nujni.

133 Sodišče prve stopnje v zvezi s pomočjo, namenjeno kritju zneska v višini 508.456,24 eura (84.600.000 ESP) za izvedbo jaškov in drugih prezračevalnih del v sektorju Sorriba, ugotavlja, da je Komisija v točki 4.2 odločbe o začetku formalnega postopka preiskave, ki se nanaša na pomoči za kritje izrednih stroškov za leto 2001, navedla: „Stroški, ki so povezani z deli za varnost v notranjosti rudnika, ni[so] […] stroški prestrukturiranja od 1998 do 2001, ob upoštevanju, da so [bila] ta dela prezračevalni jaški, ki so nujni za izkopavanja drugih rezerv v sektorju Sorriba“.

134 Komisija je poleg tega v točki 5 te odločbe v zvezi z zahtevo za informacije zahtevala, naj se v poročilu strokovnjakov samostojnih rudarjev poda obrazložitev glede tega, ali je bil cilj premogokopnih del za leto 2001, namenjenih zagotovitvi varnosti priležnih sektorjev in spremembi prezračevanja, zagotoviti varnost opuščenih kopov ali so bila to nujna dela za izkoriščanje novih rezerv.

135 Ugotoviti je torej treba, da je Komisija izrazila dvome v zvezi z združljivostjo pomoči, namenjenih kritju stroškov za izvedbo jaškov in drugih prezračevalnih del v sektorju Sorribe, s členom 5 Odločbe št. 3632/93 pomoči. Tožeča stranka bi zato lahko smiselno predložila pripombe v upravnem postopku.

136 Glede na to, da ni mogoče pritrditi niti eni izmed trditev, ki jih tožeča stranka uveljavlja v podporo drugemu delu tretjega tožbenega razloga, je tega treba zavrniti.

137 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba tretji tožbeni razlog v celoti zavrniti kot neutemeljenega.

Četrti tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji

138 Tožeča stranka trdi, da je Komisija zagrešila očitno napako pri presoji, ko je razglasila sedem zneskov pomoči za nezdružljive s skupnim trgom. Sodišče prve stopnje bo postopno pregledalo očitke, ki jih je navedla tožeča stranka za vsakega izmed teh zneskov pomoči.

Znesek v višini 295.409,47 eura (49.152.000 ESP) za izvedbo 1030 m podzemnega hodnika v podsektorju La Prohida

– Izpodbijana odločba

139 Komisija je v uvodni izjavi 75 izpodbijane odločbe med drugim menila, da naj bi bili stroški v zvezi z izvedbo 1030 m podzemnih hodnikov za izkop 170.000 opuščenih ton premoga navedeni v računovodskih izkazih podjetja med stroški premogovnika. Komisija je zaradi njihovega 40-odstotnega kritja z državnimi pomočmi, da bi se izognila nezdružljivemu kopičenju pomoči, menila, da je mogoče utemeljiti največ 60 % stroškov za izvedbo teh 1030 m podzemnih hodnikov, kar je 443.114,21 eura (73.728.000 ESP). Komisija je zato menila, da preostali znesek v višini 295.409,47 eura (49.152.000 ESP) ni bil združljiv s skupnim trgom.

– Trditve strank

140 Tožeča stranka navaja, da presoja Komisije ni utemeljena glede na dokončno prenehanje obratovanja vseh premogovnikov podsektorja La Prohida in ob upoštevanju dejstva, da je institucija za pomoči, ki so namenjene kritju stroškov, povezanih z dokončno opustitvijo skupno 3070 m podzemnih hodnikov in drugih krajev podsektorja La Prohide, menila, da so združljive s skupnim trgom.

141 Komisija je sicer menila, da je ocena stroškov za izvedbo teh 1030 m podzemnih hodnikov pretirana, vendar za to ni predložila niti enega primerjalnega merila, ki bi omogočalo določitev tega, kakšen bi moral biti znesek v tržnih pogojih.

142 Tožeča stranka ugovarja, da je bil velik del 1030 m zapuščenih podzemnih hodnikov namenjen izkopavanju premoga ter ugotavlja, da Komisija ne navaja natančno dela hodnikov, ki naj bi se uporabljal za domnevno izkopavanje rezerv premoga, niti trajanja te domnevne uporabe. Vztraja pri tem, da se zgoraj navedeni hodnik v praksi ni uporabljal pred njegovim zaprtjem, ker naj bi bil izkopan le za namene dostopa do 170.000 ton premoga, kop katerega pa je bil opuščen, zaradi česar je bila cenitev tega hodnika opravljena glede na izvedbene stroške.

143 Tožeča stranka v odgovor na trditve Komisije, da je 40 % stroškov, povezanih z dokončno opustitvijo 1030 m podzemnih hodnikov v podsektorju La Prohida, mogoče kriti s pomočmi za tekoče poslovanje, uveljavlja, da so cilji pomoči za tekoče poslovanje in pomoči, ki so namenjene kritju izrednih stroškov, različni in da jih je treba zato med seboj razlikovati. Čeprav so bili ti stroški vpisani kot stroški premogovništva v letnih računovodskih izkazih, jih je mogoče primerjati z izrednimi stroški, ker ti stroški ne izhajajo iz tekoče proizvodnje, ampak iz zaprtja rudniških inštalacij.

144 Komisija nasprotuje utemeljenosti trditev, ki jih je navedla tožeča stranka.

– Presoja Sodišča prve stopnje

145 Ugotoviti je treba, da je tožeča stranka v spisih priznala, da so v računih podjetja stroški za izvedbo 1030 m podzemnih hodnikov navedeni kot stroški premogovništva. Tožeča stranka tudi ne ugovarja dejstvu, ki je bilo navedeno v uvodni izjavi 75 izpodbijane odločbe, da so bili ti stroški pokriti s pomočmi za tekoče poslovanje v smislu člena 3 Odločbe št. 3632/93. Ker je tožeča stranka med glavno obravnavo

uveljavljala, da Komisija razmerja med stroški, ki so bili kriti s pomočmi za tekoče poslovanje, ni dovolj natančno določila, je treba ugotoviti, da ni za to predložila niti enega podatka, s katerim bi bilo mogoče dokazati napako institucije.

146 V teh okoliščinah je treba sprejeti, da je Komisija storila očitno napako pri presoji, ko je priznala združljivost pomoči za kritje izrednih stroškov le za 60 % obravnavanih stroškov. Kot je Komisija pravilno ugotovila, bi namreč dovolitev pomoči za zaprtje v višini 100 % teh stroškov povzročila kopičenje pomoči, s čimer bi bilo doseženih 140 %, kar očitno ni združljivo s skupnim trgom.

147 Poleg tega je treba ugotoviti, da trditev tožeče stranke, s katero ta želi uveljavljati, da je Komisija zmotno menila, da je bil strošek za izvedbo teh podzemnih hodnikov pretiran zato, ker je razlog, zaradi katerega je zadevni znesek pomoči razglašen za nezdružljivega, ta, da so bili stroški za izvedbo 1030 m podzemnih hodnikov zapisani med stroški premogovništva, ni upoštevna.

148 Na koncu se tožeča stranka niti ne more opirati na to, da je Komisija priznala združljivost pomoči, namenjenih kritju stroškov za dokončno opustitev skupno 3070 m podzemnih hodnikov in drugih območij podsektorja La Prohide. Komisija je namreč te pomoči dovolila glede na dejstvo, da se s tem povezani stroški v računovodskih izkazih podjetja nanašajo na ustavitev obratovanja.

149 Ta očitek je zato treba zavrniti kot neutemeljen.

Znesek v višini 513.757,49 eura (85.482.054 ESP) za premestitev 1.005.080 m^3 zemlje v sektor Buseiro

– Izpodbijana odločba

150 Komisija je v uvodni izjavi 81 izpodbijane odločbe navedla, da naj bi bil znesek v višini 1.902.805,52 eura (316.600.200 ESP), povezan s premestitvijo 1.005.080 m^3 zemlje v sektor Buseiro, vpisan v računovodskih izkazih podjetja kot strošek rudarjenja. Komisija je ugotovila, da je tožeča stranka prejela pomoči, namenjene kritju izgub premogovništva, v višini 27 % proizvodnih stroškov. Posledično 27 % od 1.902.805,52 eura (316.600.200 ESP), ki ustrezajo stroškom premestitve, ki jih je utemeljilo podjetje in znašajo 513.757,49 eura, ni bilo mogoče kriti s pomočjo za zaprtje, saj so bili že kriti s pomočmi, namenjenimi poravnanju izgub dnevnih kopov.

– Trditve strank

151 Tožeča stranka uveljavlja, da se je Komisija zadovoljila z razmišljanjem, da naj bi bila količina dodatne premeščene zemlje previsoko ocenjena, ne da bi za to podala podatke, ki bi omogočili določitev količine, ki bi jo lahko bilo mogoče obravnavati kot razumno. Tožeča stranka glede tega ugovarja upoštevnosti trditve Komisije, ki izhaja iz tega, da pomeni opuščena žila premoga višjo raven pepela, ker se neodvisno od deleža pepela opuščenih rezerv v višini 585.000 ton količina premeščene zemlje za dostop do ravni 545 m nad višino morske gladine, kjer so se nahajale te rezerve, ni spreminjala.

152 Tožeča stranka poleg tega navaja, da so bili stroški premestitve 1.005.080 m^3 dodatne zemlje, kar je 315 ESP na m^3, v skladu s tržnimi pogoji ob izvršitvi, kar naj bi potrdilo tudi poročilo neodvisnih rudarskih strokovnjakov. Dodaja, da je ta cena nižja od stroškov, ki so bremenili tožečo stranko za dela modernizacije, upravljanja, nalaganja in prevoza zemlje v letih 1995 in 1996, ki naj bi v povprečju znašali 352,6 ESP na m^3.

153 Tožeča stranka v odgovor na trditve Komisije, v skladu s katerimi naj bi bilo s pomočmi za tekoče poslovanje kritih 27 % stroškov, povezanih s premestitvijo zemlje v sektor Buseiro, navaja, da imajo pomoči za tekoče poslovanje in pomoči, namenjene kritju izrednih stroškov, različne cilje in jih je zato treba razlikovati. Dejstvo, da so bili stroški vpisani kot stroški premogovništva v letnih računovodskih izkazih, ni ovira za to, da bi jih bilo mogoče primerjati z izrednimi stroški, saj ti stroški ne izhajajo iz tekoče proizvodnje, ampak iz zaprtja rudniških inštalacij.

154 Komisija ugovarja utemeljenosti trditev, ki jih je navedla tožeča stranka.

– Presoja Sodišča prve stopnje

155 Ugotoviti je treba, da tožeča stranka v spisih izrecno priznava, da so stroški za premestitev 1.005.080 m^3 zemlje stroški, ki so v računovodskih izkazih podjetja navedeni med stroški rudarjenja, kar je poleg tega navedeno tudi v strokovnem poročilu neodvisnih rudarjev. Tožeča stranka ne ugovarja dejstvu, pri katerem napotuje na uvodno izjavo 81 izpodbijane odločbe, da so bili ti stroški kriti v višini približno 27 % s pomočmi za tekoče poslovanje. Kot je Sodišče prve stopnje razsodilo v točki 145 zgoraj, če bi tožeča stranka na glavni obravnavi uveljavljala, da Komisija razmerja med stroški, ki so bili kriti s pomočmi za tekoče poslovanje, ni dovolj natančno

določila, je treba ugotoviti, da ni predložila niti enega podatka, ki bi lahko služil kot dokaz za napako institucije.

156 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je Komisija ni storila očitne napako pri presoji, ko je priznala združljivost pomoči za kritje izrednih stroškov v višini 73 % skupnih stroškov premestitve 1.005.080 m^3 zadevne zemlje. Kot namreč Komisija pravilno ugotavlja, bi dopustnost pomoči za zaprtje v višini 100 % teh stroškov prispevala h kopičenju pomoči, pri čemer bi te dosegle 127 %, kar pa očitno ni združljivo s skupnim trgom.

157 Poleg tega je treba ugotoviti, da v izpodbijani odločbi razlog, zaradi katerega je bil znesek v višini 513.757,49 eura razglašen za nezdružljivega s skupnim trgom, izhaja iz tega, da so bili stroški za premestitev zemlje navedeni v računih podjetja kot stroški rudarjenja, zato trditve tožeče stranke, s katerimi je ta nasprotovala ugotovitvam, ki jih je Komisija zelo obsežno izrazila v zvezi s previsoko oceno količine premeščene zemlje za stroške teh del, niso upoštevne.

158 Posledično je treba ta očitek zavrniti kot neutemeljen.

Znesek v višini 547.066,46 eura (91.024.200 ESP), ki ustreza jamstvom, sklenjenim pri vladi Asturije za sanacijo tal

– Izpodbijana odločba

159 Komisija je v uvodni izjavi 85 izpodbijane odločbe navedla, da stroški v višini 547.066,46 eura (91.024.200 ESP) ustrezajo jamstvom, sklenjenim pri vladi Asturije

za sanacijo tal po zaključku izkoriščanja najdišča rude v odprtem kopu, ki sodijo k stroškom za proizvodnjo premoga, izkopanega na zahodnem območju sektorja Buseiro. Menila je, da „[naj bi] sanacija tal pomeni[la] zadnji element proizvodnega kroga dnevnega kopa premoga, [da] strošek te sanacije [naj bi bil] sestavni del celotnega stroška rudarjenja“. Navedla je, da tožeča stranka „[naj ne bi] obrazložila, da [bi] opustitev jalovišča vključuje dodatne stroške za sanacijo“ in da, v nasprotju s tem, opravičuje te stroške „s pravno obveznostjo, ki sta jo uvedla kraljevi dekret 1116/1984 z dne 9. maja 1984 in izvedbena uredba ministrstva za industrijo in energijo z dne 13. junija 1984, ki ga dopolnjuje, v skladu s katerim je ob zaključku izkopavanj prizadeta območja [treba] sanirati“. Komisija je pripomnila, da „[naj bi] [p]odjetje prejelo državne pomoči za kritje vseh izgub rudarjenja, pri čemer so v to vključeni stroški za sanacijo dnevnega kopa Buseiro, [in da naj bi se] [n]ova pomoč dodala k tistim, ki so bile prejete za kritje izgub rudarjenja“. Institucija je posledično menila, da naj zneska v višini 547.066,46 eura (91.024.200 ESP) zato ne bi bilo mogoče dovoliti.

– Trditve strank

160 Tožeča stranka navaja, da kraljevi dekret 1116/1984 z dne 9. maja 1984 in izvedbena uredba ministrstva za industrijo in energijo z dne 13. junija 1984 rudarskim podjetjem nalagata obnoviti tla, ki se nahajajo v opuščenih dnevnih kopih premoga.

161 Tožeča stranka naj bi prevzela obnovitev 77 ha tal, na katerih je potekalo rudarjenje v najdišču odprtega kopa v Buseiru. Del te površine, kar je 24,87 ha, naj bi bila površina jalovišč na vzhodnem območju najdišča v Buseiru, ki je bil opuščen zaradi nove ravni morske gladine. Tožeča stranka navaja, da je v skladu s predpisi izpolnila obveznosti in uvedla kavcije v višini zneska 1.693.504,15 eura (281.775.381 ESP) kot jamstvo za sanacijo tal ter da je bila cena za dela sanacije tal 24,87 ha jalovišč

ocenjena sorazmerno glede na tako oblikovane kavcije, tako da je ta strošek znašal 547.066,46 eura (91.024.200 ESP).

162 Tožeča stranka uveljavlja, da opustitev in sanacija tal izhajata iz modernizacije, racionalizacije in prestrukturiranja, ki jih je začela zato, da bi izkoristila pomoči za kritje izrednih stroškov, določenih v členu 5 Odločbe št. 3632/93, in ne iz prenehanja proizvodnje premoga iz rudnika Buseiro. Ugotavlja, da ni razumno, da je Komisija menila, da so utemeljeni stroški, ki so povezani z opustitvijo jalovišč, ne pa tisti, povezani s sanacijo; ta je bila neposredno vezana na opustitev jalovišč.

163 Tožeča stranka trdi, da bi utemeljitev Komisije pripeljala do domneve, da vseh stroškov, ki nastanejo pri izpolnjevanju obveznosti v skladu s predpisi, ni mogoče opredeliti kot izredne stroške v smislu člena 5 Odločbe št. 3632/93, kar bi pomenilo, da bi bil odstavek I(e) Priloge k navedeni odločbi, ki opredeljuje kot izredne stroške preostale stroške, ki izhajajo iz davčnih, zakonskih ali upravnih določb, brez vsakršnega praktičnega pomena.

164 Tožeča stranka je v odgovor na pisna vprašanja Sodišča prve stopnje navedla, da vsebuje izpodbijana odločba napako, ker naj bi bilo v njej navedeno, da se 24,87 ha zadevnega jalovišča nahaja na območju sektorja Buseiro, čeprav se je to v resnici nahajalo na njegovem vzhodnem območju. Med drugim je pojasnila, da ta zemljišča niso bila nujna za dejavnosti rudarjenja, ki so se opravljale na zahodnem območju sektorja Buseiro, in se niso uporabljala v ta namen. Vendar se je tožeča stranka na glavni obravnavi ponovno sklicevala na to trditev in je navedla, da so se zadevna tla uporabljala za shranjevanje ruševin, ki izhajajo iz rudarjenja premoga v zahodnem delu sektorja Buseiro.

165 Komisija ugovarja utemeljenosti trditev tožeče stranke.

– Presoja Sodišča prve stopnje

166 Sodišče prve stopnje ugotavlja, da tožeča stranka uveljavlja le opustitev in sanacijo tal, ki izhajata iz prestrukturiranj, začetih z namenom prejeti pomoči na podlagi člena 5 Odločbe št. 3632/93.

167 Res je, da morajo podjetja v skladu s kraljevim dekretom 1116/1984 z dne 9. maja 1984, kot je to nesporno med strankami, v vsakem primeru nositi stroške sanacije tal zaradi proizvodnega kroga – ti so povezani z dejavnostjo rudarjenja. Posledično bi lahko Komisija brez tega, da bi napravila očitno napako pri presoji, ugotovila, da so to stroški, ki običajno sodijo k proizvodnim stroškom.

168 Ker je tožeča stranka prejela pomoči za kritje izgub pri rudarjenju, je Komisija lahko štela, da so ti stroški že bili kriti s pomočmi za tekoče poslovanje in da naj bi se pomoč za kritje izrednih stroškov dodala k že prejetim pomočem za kritje izgub rudarjenja.

169 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da iz trditev tožeče stranke ne izhaja, da bi ta med upravnim postopkom Komisiji predložila informacije, s katerimi bi ta želela utemeljiti, da zaradi opustitve rudarjenja v delu rezerv sektorja Buseiro del stroškov povezanih s sanacijo 24,87 ha zadevnega jalovišča ni bil krit s proizvodom dejavnosti rudarjenja.

170 Sodišče prve stopnje glede na zgoraj navedeno ugotavlja, da Komisija ni napravila očitne napake pri presoji, ko je menila, da pomoč v znesku 547.066,46 eura (91.024.200 ESP) ni združljiva s skupnim trgom.

171 V zvezi s trditvijo, ki jo je navedla tožeča stranka, da naj bi stroški sanacije tal morali biti upravičeni do pomoči za kritje izrednih stroškov, ker so se preostali stroški, povezani z opustitvijo jalovišča, šteli za utemeljene, zadostuje že navedba, da so stroški sanacije sestavljeni iz stroškov, ki jih mora tožeča stranka v vsakem primeru nositi ob koncu proizvodnega ciklusa. Komisija bi tako lahko, ne da bi s tem prišla v nasprotje sama s seboj, menila, da bi bilo mogoče preostale stroške, povezane z jalovišči, kriti s pomočmi za prestrukturiranje, saj teh tožeča stranka ne bi imela, če ne bi zmanjšala obsega proizvodnje, ter da stroški sanacije 24,87 ha tal običajno sodijo k stroškom rudarjenja, ker mora, kot je navedla zgoraj v točki 167, tožeča stranka te stroške v vsakem primeru nositi ob koncu proizvodnega ciklusa.

172 Še več, tožeča stranka neutemeljeno trdi, da bi utemeljitev Komisije pripeljala do tega, da se odstavku I(e) Priloge k Odločbi št. 3632/93 ne bi pripisovalo nobenega praktičnega pomena. Utemeljitev Komisije sloni na okoliščini, da bi morala stroške sanacije tal v vsakem primeru nositi tožeča stranka, saj je pri teh delih šlo za dela, ki sodijo na zadnjo raven proizvodnega ciklusa. Odstavek I(e) Priloge k Odločbi št. 3632/93 vendarle omogoča kritje stroškov, ki izhajajo iz davčnih, zakonskih ali upravnih določb, ki jih podjetje nikoli ne bi nosilo, če ne bi obstajali ukrepi prestrukturiranja.

173 Zato je treba ta očitek zavrniti kot neutemeljen.

Znesek v višini 372.176,75 eura (61.925.000 ESP), ki ustreza nakupni vrednosti sosednjih zemljišč zahodnega območja sektorja Buseiro, opuščenih zaradi spremembe višine morske gladine

– Izpodbijana odločba

174 Komisija je v uvodni izjavi 86 izpodbijane odločbe menila:

„Zemljišča, ki jih je podjetje kupilo za dnevni kop rude, sodijo k sredstvom podjetja, vendar pri tem ne gre za blago, ki izgublja vrednost. Komisija ne more odobriti pomoči v znesku 372.176,75 eura (61.925.000 [ESP]), ki ustreza nakupni vrednosti zemljišč, ker izgubljenih sredstev ni mogoče upoštevati in ker pomoč ne ustreza niti eni izmed točk Priloge k Uredbi (ES) št. 1407/2002.“

– Trditve strank

175 Tožeča stranka uveljavlja, da naj bi nakup zadevnih zemljišč omogočal izvršitev del izkopavanja in izvedbo izkopa, ki so skladno s prvim načrtom nujni za rudarjenje v najdišču. Zato ta dela v zahodnem območju najdišča po spremembi morske gladine niso več uporabna. Tožeča stranka pojasnjuje, da je mogoče razliko med cenami pridobljenih zemljišč pripisati višji ceni zaradi razmer na trgu,ki jih je prodajalcu uspelo postaviti zaradi nujnosti pridobitve obsežnega zemljišča.

176 Tožeča stranka poudarja, da ta zemljišča niso niti izgubljena sredstva niti sredstva, ki izgubljajo vrednost. Po njenem mnenju bi bilo mogoče zadevne stroške opredeliti kot izredna razvrednotenja v smislu odstavka I(k) Priloge k Odločbi št. 3632/93.

177 Med drugim poudarja, da si navedbe Komisije nasprotujejo, saj je institucija zato, da bi pomoči, namenjene kritju preostale vrednosti podsektorja La Prohida v višini 2.053.495,41 eura (341.672.888 ESP), štela kot utemeljene, vključila ceno za pridobitev opuščenih zemljišč po zaprtju podsektorja v znesek 10.436.600 ESP.

178 Komisija ugovarja utemeljenosti trditev tožeče stranke.

– Presoja Sodišča prve stopnje

179 Odstavek I(k) Priloge k Odločbi št. 3632/93 dovoljuje kritje, s pomočmi iz člena 5 te odločbe, stroškov za „izredno notranje razvrednotenje, če je posledica zapiranja proizvodnih enot (brez upoštevanja kakršnega koli ponovnega ovrednotenja, ki je nastalo po 1. januarju 1986 in presega stopnjo inflacije)“.

180 V obravnavanem primeru je treba navesti, da tožeča stranka v pisanjih priznava, da zadevna zemljišča niso bila predmet razvrednotenja po prenehanju dejavnosti, za katere so ta bila pridobljena. Tožeča stranka zato ne more veljavno navesti, da je te stroške mogoče navesti v kategoriji iz odstavka I(k) Priloge k Odločbi št. 3632/93.

181 Posledično se ne sprejme, da je Komisija storila očitno napako pri presoji, ko je ugotovila, da zadevnih stroškov ni mogoče kriti s pomočmi za prestrukturiranje.

182 Tožeča stranka vendarle uveljavlja, da praksa Komisije ni nepovezana in kontradiktorna, ker se je ta strinjala s tem, da pomoč za kritje preostale vrednosti podsektorja La Prohida pokriva tudi stroške nakupa opuščenih zemljišč. Vendar je treba navesti, da taka okoliščina ne spreminja zgornje ugotovitve, da Komisija ni storila očitne napake pri presoji, ko je menila, da nakupna vrednost zemljišč, ki jih je kupilo podjetje za rudarjenje v dnevnem kopu, ne ustreza izrednemu notranjemu razvrednotenju iz odstavka I(k) Priloge k Odločbi št. 3632/93, saj ni sporno, da zemljišča niso blago, ki izgublja vrednost.

183 Poleg tega je treba navesti, da zaradi tega, ker se je Komisija strinjala s tem, da se s pomočmi za kritje izrednih stroškov na temelju odstavka I(k) Priloge k Odločbi št. 3632/93 ali enakovredne določbe Uredbe št. 1407/2002 krije cena zemljišč, ki niso izgubila vrednost, takšni privolitvi ni mogoče očitati, da je povzročila očitno napako pri presoji v izpodbijani odločbi. Veliko bolj bi bilo mogoče upoštevati, da je Komisija storila očitno napako pri presoji, ko se je strinjala s tem, da je mogoče nakupno ceno zemljišč, katerih vrednost ni padla po zaprtju podsektorja La Prohide, kriti s pomočmi za kritje izrednih stroškov. Pri tem je dovolj navedba, da tožeča stranka v svojo korist na podlagi načela zakonitosti ne more navesti nezakonitosti, storjene v okviru presoje združljivosti preostalih zneskov pomoči s skupnim trgom (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 14. maja 1998 v zadevi SCA Holding proti Komisiji, T-327/94, Recueil, str. II-1373, točka 160).

184 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba ta očitek zavrniti kot neutemeljen.

Znesek v višini 1.403.316,30 eura (233.492.186 ESP) za stroške, priglašene po povračilu subvencij, ki so bile odobrene v okviru PEAC

– Izpodbijana odločba

185 Komisija je v uvodni izjavi 87 izpodbijane odločbe v zvezi z zneskom v višini 1.403.316,30 eura (233.492.186 ESP) za odplačne subvencije, ki jih je tožeča stranka prejela v okviru programa z naslovom „Plan Estratégico de Acción Competitiva“ (PEAC) (strateški načrt konkurenčnega delovanja) za širjenje proizvodnje premoga v gospodarsko donosnih pogojih in za povečanje proizvodnje, navedla, da so ta posojila bila „odobrena v obdobju od 1990 do 1993, v katerem so [bili] načrti izvršeni“, in da naj bi iz priloge III k sporazumu, sklenjenega z ministrstvom za industrijo in energijo, jasno izhajalo, da naj bi bilo odplačno posojilo v višini 315.500.000 ESP namenjeno v glavnem uvedbi novega sistema rudarjenja z odvodom. Po mnenju Komisije „[naj bi] se priloga III k sporazumu v zvezi s PEAC nanaša[la] na ‚jasne znake izredne proizvodnje z dnevnim kopom, kar [bi] poveča[lo] ocenjeno donosnost celote‘ in na cilj letne proizvodnje v višini 240.000 tržnih ton, ki je bil presežen“.

186 Komisija je ugotovila, da naj bi bilo povračilo vrednosti v višini 233.492.186 ESP (1.403.316 eurov) v letu 1999 in v letu 2000 enako povračilu prejetih posojil med letoma 1990 in 1993 in ni bilo v nikakršni povezavi z načrtom zmanjšanja dejavnosti podjetja, ki je bil priglašen Komisiji za obdobje od 1998 do 2001. Komisija je tudi navedla, da naj bi iz dopisa ministrstva za industrijo in energijo, ki je bil poslan s priporočeno pošiljko 22. decembra 1997, in iz drugih dokumentov, ki so ji bili

posredovani, izhajalo, da so bila povračila, ki jih je podjetje opravilo v letih 1999 in 2000, zaradi zamud pri plačilu višja od predvidevanj prvega načrta. Navedla je, da so odplačno posojilo v znesku 313.500.000 ESP spremljali nepovratne subvencije v višini 209 milijonov ESP in 23 milijonov ESP, namenjenih naložbenim dejavnostim in dejavnostim za tehnološki razvoj.

187 Komisija je opozorila, da je tožeča stranka vsako leto prejela pomoči, namenjene kritju približno 40 % stroškov podzemnega rudarjenja in 27 % stroškov dnevnega kopa. Poleg tega bi morala biti skupna preostala vrednost sredstev za podsektor La Prohida in večji del sektorja Buseiro 31. decembra 2000 odobrena v okviru izpodbijane odločbe. Komisija je tako upoštevala, da naj bi pomoč v znesku 233.492.186 ESP (181.292.186 ESP za leto 1998 in 52.200.000 ESP za leto 2000), ki ustreza povračilu subvencij, odobrenih v okviru PEAC, v katerega bi bilo mogoče vključiti rudarska dela v podsektorju La Prohida, povzročila kopičenje pomoči, ki ni združljivo s skupnim trgom.

– Trditve strank

188 Tožeča stranka navaja, da je med drugim prejela znesek v višini 313.500.000 ESP na podlagi odplačnih subvencij, ki so bile skladu s pogodbo, sklenjeno 30. decembra 1989 z ministrstvom za industrijo in energijo, namenjene za inštalacije in sredstva za povečanje rudarske proizvodnje. Načrt povračila tega zneska naj bi pokrival obdobje od leta 1994 do leta 2000. Tožeča stranka naj bi v letih 1999 in 2000 vrnila skupaj 233.492.186 ESP.

189 Tožeča stranka uveljavlja, da je morala vrniti to vsoto, ki je bila v začetku namenjena povečanju proizvodne sposobnosti, zaradi česar je začela postopek njenega

postopnega zmanjšanja med letoma 1998 in 2000 v najdiščih Buseira in La Prohide. Tožeča stranka naj zato ne bi imela možnosti izravnave in povračila zgoraj navedenega zneska s povečanjem obsega izkopa.

190 Komisija ugovarja utemeljenosti trditev tožeče stranke.

– Presoja Sodišča prve stopnje

191 Ugotoviti je treba, da tožeča stranka ne ugovarja temu, da bi odobritev pomoči za prestrukturiranje pripeljala do kopičenja pomoči, ki ni združljivo, ker je podjetje prejelo pomoči za kritje približno 40 % stroškov podzemnega rudarjenja in 27 % stroškov dnevnega kopa, in da so bile pomoči, namenjene kritju celotne preostale vrednosti za pridobitve podsektorja La Prohida in večjega dela sektorja Buseiro 31. decembra 2000, odobrene z izpodbijano odločbo. Tožeča stranka niti ne ugovarja, da so povračila, ki jih je opravila v letih 1999 in 2000, zaradi zamud pri plačilu višja od predvidevanj prvotnega načrta.

192 Sodišče prve stopnje poleg tega ugotavlja, da tožeča stranka ni dokazala, da je Komisiji med upravnim postopkom sporočila natančne informacije, ki bi tej v danem primeru omogočile določitev dela posojila, ki je bilo odobreno v okviru PEAC in ki še ni bilo obrazloženo s trditvijo o rudarski sposobnosti, izkazani pred sprejetjem ukrepov prestrukturiranja, ter prav tako ni bilo vključeno v preostalo vrednost rudarskih del, ki so pokrita s pomočmi za kritje izrednih stroškov.

193 Sodišče prve stopnje glede na zgoraj navedeno meni, da Komisija ni storila očitne napake pri presoji v uvodni izjavi 87 izpodbijane odločbe, ko ni odobrila zneska v višini 1.403.316,30 eura (233.492.186 ESP) za stroške, priglašene po povračilu subvencij, odobrenih v okviru PEAC.

194 Posledično je treba ta očitek zavrniti kot neutemeljen.

Znesek v višini 602.146,29 eura (100.188.713 ESP) za izvedbo jaškov in drugih prezračevalnih del v sektorju Sorriba

– Izpodbijana odločba

195 Komisija je v uvodnih izjavah 83 in 105 izpodbijane odločbe ugotovila, da pomoč v znesku v višini 602.146,29 eura (100.188.713 ESP) za izvedbo jaškov in drugih prezračevalnih del za sektor Tres Hermanos ustreza naložbam v rudarske infrastrukture. Menila je, da novih naložb ni mogoče šteti kot obveznosti, ki izhajajo iz preteklega poslovanja, na podlagi Uredbe št. 1407/2002 ali na podlagi Odločbe št. 3632/93. Komisija je poleg tega navedla, da iz obvestila Kraljevine Španije z dne 19. decembra 2002 izhaja, da ta v okviru načrta prestrukturiranja premogovništva za obdobje od 2003 do 2007 ni nameravala odobriti pomoči za vrsto naložb, ki je določena v členu 5(2) Uredbe št. 1407/2002. Po mnenju Komisije naj taka pomoč med drugim ne bi bila združljiva s pomočmi, namenjenimi kritju izgub rudarjenja v sektorju Sorriba, ki jih Kraljevina Španija dodeljuje tožeči stranki. Ta pomoč naj namreč ne bi bila

v skladu z odstavkom I(l) Priloge k Odločbi št. 3632/93, saj je bil cilj zadevnih naložb izkoriščanje rezerv podsektorja Tres Hermanos. Ta pomoč naj tudi ne bi bila v skladu z Uredbo št. 1407/2002. Po mnenju Komisije naj novih naložb ne bi bilo mogoče šteti kot obveznosti, ki izhajajo iz preteklega poslovanja.

– Trditve strank

196 Tožeča stranka poudarja, da bi bilo za postopno opustitev podsektorja La Prohida potrebno izvesti ponovno prilagoditev že obstoječega prezračevalnega sistema v preostalem delujočem rudniku. Tako naj bi bilo izkopanih 463 m prezračevalnih jaškov v skupni vrednosti 581.825,70 eura (96.807.659,90 ESP).

197 Uveljavlja, da je Komisija storila očitno napako pri presoji, ker je zmotno ugotovila, da so prezračevalna dela namenjena premogovništvu v sektorju Tres Hermanos. Poudarja, da je opustitev podsektorja La Prohida potekala v stopnjah, zaradi česar je bila nujna postopna prilagoditev notranjega prezračevalnega sistema v podzemnih hodnikih, ki so začasno ostali delujoči, skladno z zahtevami španske ureditve. Ker so prezračevani jaški in podzemni hodniki, za katere so bili izkopani ti jaški, trenutno zaprti, ni mogoče upoštevati, da prilagoditev prezračevalnega sistema pomeni novo naložbo.

198 Tožeča stranka dodaja, da so bila poleg izvedbe zgoraj navedenih prezračevalnih jaškov in ponovne pridobitve prečnega podzemnega hodnika opravljena druga dela, potrebna za ponovno vzpostavitev prezračevanja v rudniku zaradi povezave četrte ravni podsektorja Tres Hermanos s prvo ravnjo podsektorja La Prohida. Navaja, da je bila izvedba prezračevalnih hodnikov posledica opustitve podsektorja La Prohida in da te izvedbe ne bi bilo, če podsektor ne bi bil popolnoma zaprt.

199 Tožeča stranka je na glavni obravnavi pojasnila, da prezračevalni sistem v podsektorju Tres Hermanos še vedno deluje in je podprt z zračnikom, ki se nahaja v podsektorju La Prohida, ta podsektor pa je bil predmet popolnega zaprtja.

200 Komisija ugovarja utemeljenosti trditev tožeče stranke.

– Presoja Sodišča prve stopnje

201 Iz člena 5 Odločbe št. 3632/93 izhaja, da je cilj pomoči za kritje izrednih stroškov pokrivanje stroškov, ki izhajajo ali so izšli iz modernizacije, racionalizacije ali prestrukturiranja premogovništva in niso povezani s tekočo proizvodnjo.

202 Kot je tožeča stranka tudi sama priznala, je bila za opustitev podsektorja La Prohide nujna izvršitev določenih del za zagotovitev prezračevanja podsektorja Tres Hermanos, ki je ostal delujoč. Tako naj bi zadevna prezračevalna dela, ob domnevi, da je njihov namen mogoče najti v zaprtju rudnika La Prohida, ostala povezana s tekočo proizvodnjo rudnika Tres Hermanos, v smislu člena 5 Odločbe št. 3632/93.

203 Tožeča stranka sicer uveljavlja, da so bila zadevna dela nujna za prezračevanje podsektorja La Prohida v obdobju pred njegovo opustitvijo, Sodišče prve stopnje pa meni, da je Komisija glede na povezanost med zneski naložb in začasnostjo prezračevanja podsektorja La Prohide v obdobju, ko je ta bil tik pred opustitvijo, lahko brez očitne napake pri presoji ugotovila, da je bil cilj teh del dejansko zagotoviti prezračevanje v

podsektorju Tres Hermanos in da so zato ta bila povezana s tekočo proizvodnjo. Ta presoja Komisije je podprta z okoliščino, ki jo je tožeča stranka na glavni obravnavi potrdila, da zadevni prezračevalni sistem še vedno deluje in zagotavlja prezračevanje v podsektorju Tres Hermanos.

204 Sodišče prve stopnje posledično glede na informacije, ki jih ima na voljo, ugotavlja, da Komisija ni storila očitne napake pri presoji, ko ni odobrila zneska v višini 602.146,29 eura (100.188.713 ESP) za izvedbo jaškov in drugih prezračevalnih del v sektorju Sorriba.

205 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba ta očitek zavrniti kot neutemeljenega.

Znesek v višini 601.012,10 eura (100.000.000 ESP), namenjen kritju izrednih stroškov prestrukturiranja, ki bi v prihodnje izhajali iz zaprtja podsektorja La Prohida

– Izpodbijana odločba

206 Komisija je v uvodnih izjavah 84 in 106 izpodbijane odločbe ugotovila, da rezerva v višini 601.012,10 eura (100.000.000 ESP), namenjena kritju izrednih stroškov prestrukturiranja, ki bi v prihodnje nastali zaradi zaprtja podsektorja La Prohide, delnega zaprtja sektorja Buseiro ali obeh, ni bila vključena v obvestilo o pomočeh, ki jih je predvidevala Kraljevina Španija za leto 2001. Po mnenju Komisije naj tega zneska ne bi bilo mogoče razglasiti za združljivega, saj naj bi presegal to, kar je vključevalo obvestilo in kar je Kraljevina Španija predčasno plačala za navedeno leto.

– Trditve strank

207 Tožeča stranka najprej navaja, da je Komisija zagrešila očitno napako pri presoji, ko je menila, da naj bi se zadevna rezerva nanašala na podsektor La Prohido in na sektor Buseiro. V zvezi s tem naj bi iz poročila neodvisnih rudarjev strokovnjakov izhajalo, da naj bi bila navedena rezerva namenjena izključno kritju prihodnjih stroškov podzemnega najdišča podsektorja La Prohida.

208 Tožeča stranka v nadaljevanju uveljavlja, da naj obvestila Kraljevine Španije v zvezi s pomočmi, ki naj bi bile odobrene za kritje izrednih stroškov, ne bi razločevala med umestitvami stroškov po njihovem namenu. Navedena obvestila naj bi se nanašala na skupne zneske pomoči za premogovništvo, kar naj bi potrdilo dejstvo, da se odločbi o odobritvi Komisije nanašata na skupne zneske in ne pomenita analize posebnih stroškov za vsakega izmed podjetij, upravičencev do pomoči. Tožeča stranka tudi navaja, da Odločba Komisije št. 341/94/ESPJ z dne 8. februarja 1994 o uporabi Odločbe št. 3632/93 (UL L 49, str. 1) državam članicam ne nalaga, da morajo natančno navesti stroške, pokrivanju katerih naj bi bile namenjene pomoči za pokrivanje izrednih stroškov, ki so določeni v členu 5 Odločbe št. 3632/93, katere je mogoče priglasiti v kakršni koli obliki na podlagi odstavka 3 Priloge 2 k Odločbi št. 341/94. Komisija zato ne more trditi, da rezerva v višini 601.012,10 eura (100.000.000 ESP), ki jo je uvedla tožeča stranka za kritje prihodnjih stroškov za škodo na površju, ni bila vključena v obvestilo o pomočeh, ki jih predvideva Kraljevina Španija za leto 2001.

209 Poleg tega naj tožeči stranki ne bi bile odobrene pomoči za leta 1998, 2000 in 2001 le za dejansko priglašene stroške, ampak tudi za predvidene prihodnje stroške.

210 Tožeča stranka tudi uveljavlja, da pomeni zadevna rezerva le povečanje rezerve, ki jo je uvedla leta 2001. Letni računovodski izkazi tožeče stranke za leto 2001 naj bi namreč potrjevali, da je bila uvedena rezerva v višini 70.000.000 ESP za kritje stroškov, ki izhajajo iz prenehanja dejavnosti v podsektorju La Prohida. Ta znesek pa naj se ne bi izkazal za zadostnega za njihovo kritje.

211 Komisija uveljavlja, da ta rezerva ni navedena med pomočmi, o katerih jo je obvestila in jih dejansko plačala Kraljevina Španija. Tožeča stranka naj bi pri tem le poskušala doseči združljivost dela pomoči, ki so bile razglašene za predmet zlorabe in za nezdružljive, ko jih je povezala z nedoločenimi prihodnjimi stroški, pri katerih pa Komisija ne more preveriti, ali so dejanski stroški zaprtja. Zaradi tega naj v zvezi s tem ne bi bila dovoljena pomoč. Dodaja, da pomoči v obravnavanem primeru radodarno krijejo stroške zaprtja, pri čemer ni treba predvideti rezerv za prihodnje dodatne stroške. Poleg tega naj bi bili enakovredni stroški v drugih državah članicah nižji.

– Presoja Sodišča prve stopnje

212 Najprej je treba ugotoviti, da tožeča stranka nasprotuje temu, da znesek 601.012,10 eura (100.000.000 ESP) ni bil vključen v obvestilo o pomočeh, ki jih je predvidela Kraljevina Španija za leto 2001. Zato tudi nasprotuje temu, da znesek ni bil vključen v pomočeh, ki so bile dejansko plačane za leto 2001 v pričakovanju odločbe Komisije.

213 Dalje, navesti je treba, da izhaja iz odgovorov Komisije na vprašanja Sodišča prve stopnje, da je Kraljevina Španija za leto 2001 priglasila pomoč, ki jo je odobrila tožeči

stranki, v vrednosti 393.971.600 ESP, kar je 2.367.817 eurov. Kot ugotavlja Komisija, je v členu 2 izpodbijane odločbe razglašena za združljivo s skupnim trgom pomoč v znesku 2.249.759,37 eura (374.328.463 ESP) za kritje izrednih stroškov zaprtja za leto 2001.

214 Posledično naj bi Komisijina odobritev zneska v višini 601.012,10 eura (100.000.000 ESP) hipotetično pripeljala do tega, da so bili zneski vseh pomoči za kritje izrednih stroškov za leto 2001, ki so bile razglašene za združljive s skupnim trgom, višji od zneska, ki ga je Kraljevina Španija priglasila, in od zneska 2.303.817 eurov (383.322.896 ESP), ki je bil dejansko plačan tožeči stranki.

215 Vendar je treba ugotoviti, da del zneska v višini 601.012,10 eura (100.000.000 ESP), in sicer znesek 54.057,63 eura (8.994.433 ESP), ostaja pod višino skupnega zneska pomoči v višini 2.303.817 eurov (383.322.896 ESP), ki je bil dejansko izplačan tožeči stranki.

216 Komisija torej ni predlagala niti enega elementa, ki bi dovoljeval upoštevanje, da ta znesek v višini 54.057,63 eura ni bil vključen v skupni znesek pomoči, ki jih je Kraljevina Španija priglasila Komisiji.

217 Komisija bi morala, če bi bilo mogoče del zneska v višini 601.012,10 eura (100.000.000 ESP) za uvedbo zadevne rezerve pokriti s pomočmi, ki so bile dejansko izplačane podjetju, določiti, ali ta znesek v višini 601.012,10 eura (100.000.000 ESP) ali vsaj njegov večji del, ki znaša 54.057,63 eura (8.994.433 ESP), izpolnjuje pravno zavezujoče pogoje zato, da bi bilo zanj mogoče koristiti pomoč za kritje izrednih stroškov.

218 Vendar je treba ugotoviti, da iz izpodbijane odločbe ne izhaja, da naj bi Komisija opravila tak preizkus. Ta namreč ni preučila zneska, povezanega z uvedbo zadevne rezerve niti glede na člen 5 Odločbe št. 3632/93 niti glede na člen 7 Uredbe št. 1407/2002. Kot izhaja iz točke 206 zgoraj, se je institucija v uvodnih izjavah 84 in 106 izpodbijane odločbe omejila na ugotovitev, da naj bi znesek v višini 601.012,10 eura (100.000.000 ESP) presegal to, kar je bilo priglašeno v obvestilu, in to, kar je bilo predčasno plačanega.

219 Posledično je treba ugotoviti, da je Komisija, ko ni preučila, ali bi bilo mogoče koristiti pomoč za pokrivanje izrednih stroškov vsaj zneska v višini 54.057,63 eura (8.994.433 ESP), vključenega v skupni znesek v višini 601.012,10 eura (100.000.000 ESP), ki je namenjen uvedbi rezerve, namenjene pokrivanju izrednih stroškov prestrukturiranja, ki bi izhajali v prihodnje iz zaprtja podsektorja La Prohide, kršila veljavne določbe.

220 Ker Komisija v obrambo še uveljavlja, da zadevna rezerva ne pomeni poskusa tožeče stranke, da bi prejela izjavo o združljivosti dela pomoči, razglašenih za predmet zlorabe in za nezdružljive, zadostuje le navedba, da ta izjava ni podprta z dejstvi. Še več, ker ta okoliščina ni obrazložena v izpodbijani odločbi, na kateri temelji zavrnitev Komisije, da bi za združljivo s skupnim trgom razglasila pomoč, namenjeno, na primer, pokrivanju zadevnega zneska rezerve, napaka v zvezi s pomanjkljivo obrazložitvijo glede tega ne more biti odpravljena v postopku pred sodiščem (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 26. novembra 1981 v zadevi Michel proti Parlamentu, 195/80, Recueil, str. 2861, točka 22).

221 Posledično je treba ta očitek sprejeti.

222 Glede na zgoraj navedeno je treba četrti tožbeni razlog sprejeti v delu, ki se nanaša na očitek v zvezi z zneskom v višini 601.012,10 eura (100.000.000 ESP), ki ustreza rezervi, namenjeni pokrivanju izrednih stroškov prestrukturiranja, ki naj bi nastali v prihodnje pri zaprtju podsektorja La Prohide, pri čemer je znesek omejen na višino 54.057,63 eura (8.994.433 ESP). Vendar je treba ta očitek in preostali del četrtega tožbenega razloga zavrniti.

Zaključek

223 Zaradi vsega zgoraj navedenega je treba člen 3(b) izpodbijane odločbe, ker vključuje znesek v višini 54.057,63 eura (8.994.433 ESP), in člen 4(1)(b) izpodbijane odločbe razglasiti za nična. V preostalem se tožba zavrne.

Stroški

224 V skladu s členom 87(3) Poslovnika lahko Sodišče prve stopnje razdeli stroške ali odloči, da vsaka stranka nosi svoje stroške, če vsaka stranka ne uspe v enem ali več delih predlogov.

225 Ker je v obravnavanem primeru tožeča stranka s tožbo le delno uspela, Sodišče prve stopnje s pravično oceno okoliščin obravnavanega primera odloči, da bo tožeča stranka nosila štiri petine svojih stroškov in štiri petine stroškov, ki jih je priglasila Komisija, ta pa bo nosila petino svojih stroškov in petino stroškov, ki jih je priglasila tožeča stranka.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (drugi razširjeni senat)

razsodilo:

1. **Člen 3(b) v delu, ki se nanaša na znesek v višini 54.057,63 eura (8.994.433 ESP), in člen 4(1)(b) Odločbe Komisije 2004/340/ES z dne 5. novembra 2003 o pomoči za kritje izrednih stroškov v korist podjetja González y Díez, SA (pomoči za leto 2001 in zloraba pomoči za leti 1998 in 2000), ki spreminja Odločbo 2002/827/ESPJ, se razglasita za nična.**

2. **Tožba se v preostalem zavrne.**

3) Tožeča stranka nosi štiri petine svojih stroškov in štiri petine stroškov, ki jih je priglasila Komisija, ta pa nosi petino svojih stroškov in petino stroškov, ki jih je priglasila tožeča stranka.

Pirrung Meij Forwood

Pelikánová Papasavvas

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 12. septembra 2007.

Sodni tajnik Predsednik

E. Coulon J. Pirrung

Kazalo

Pravni okvir ..... II - 3128

Dejansko stanje ..... II - 3134

Postopek ..... II - 3139

Predlogi strank ..... II - 3140

Pravo ..... II - 3141

Prvi tožbeni razlog: nepristojnost Komisije za sprejetje členov 1, 3 in 4 izpodbijane odločbe ..... II - 3141

Trditve strank ..... II - 3141

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 3146

Drugi tožbeni razlog: bistvena kršitev pravil postopka za preklic členov 1, 2 in 5 Odločbe 2002/827 in za sprejetje izpodbijane odločbe ..... II - 3153

Trditve strank ..... II - 3153

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 3156

– Dopustnost ..... II - 3156

– Temelj ..... II - 3158

Tretji tožbeni razlog: kršitev načela varstva legitimnih pričakovanj in bistvena kršitev postopka ..... II - 3161

Trditve strank ..... II - 3161

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 3164

Četrti tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji ..... II - 3170

Znesek v višini 295.409,47 eura (49.152.000 ESP) za izvedbo 1030 m podzemnega hodnika v podsektorju La Prohida ..... II - 3171

– Izpodbijana odločba ..... II - 3171

– Trditve strank ..... II - 3171

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 3172

Znesek v višini 513.757,49 eura (85.482.054 ESP) za premestitev 1.005.080 m^3 zemlje v sektor Buseiro ..... II - 3174

– Izpodbijana odločba ..... II - 3174

– Trditve strank ..... II - 3174

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 3175

Znesek v višini 547.066,46 eura (91.024.200 ESP), ki ustreza jamstvom, sklenjenim pri vladi Asturije za sanacijo tal ..... II - 3176

– Izpodbijana odločba ..... II - 3176

– Trditve strank ..... II - 3177

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 3179

Znesek v višini 372.176,75 eura (61.925.000 ESP), ki ustreza nakupni vrednosti sosednjih zemljišč zahodnega območja sektorja Buseiro, opuščenih zaradi spremembe višine morske gladine ..... II - 3181

– Izpodbijana odločba ..... II - 3181

– Trditve strank ..... II - 3181

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 3182

Znesek v višini 1.403.316,30 eura (233.492.186 ESP) za stroške, priglašene po povračilu subvencij, ki so bile odobrene v okviru PEAC ..... II - 3184

– Izpodbijana odločba ..... II - 3184

– Trditve strank ..... II - 3185

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 3186

Znesek v višini 602.146,29 eura (100.188.713 ESP) za izvedbo jaškov in drugih prezračevalnih del v sektorju Sorriba ..... II - 3187

– Izpodbijana odločba ..... II - 3187

– Trditve strank ..... II - 3188

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 3189

Znesek v višini 601.012,10 eura (100.000.000 ESP), namenjen kritju izrednih stroškov prestrukturiranja, ki bi v prihodnje izhajali iz zaprtja podsektorja La Prohida ..... II - 3190

– Izpodbijana odločba ..... II - 3190

– Trditve strank ..... II - 3191

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 3192

Zaključek ..... II - 3195

Stroški ..... II - 3195